▶ **Acció a Faslane**

Roda el món // Pàgina 19

El moviment antimilitarista du a terme una campanya internacional contra la base de submarins nuclears de Faslane (Escòcia). El 17 de març s'hi van sumar activistes de l'Estat espanyol.

▶ **Protegir Lloret**

Què es cou // Pàgina 22

Davant la delimitació aprovada pel Pla d'Espais d'Interès Natural, l'associació ciutadana SOS Lloret reclama la seva ampliació i el manteniment de la gestió de la finca de Santa Cristina.

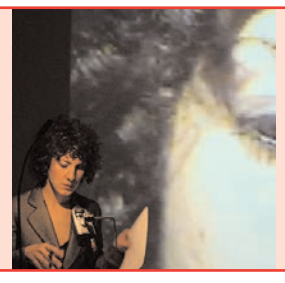

▶ **Teatre crític a la UB**

Expressions // Pàgina 24

El 28 de març s'estrena, a la UB, *Realidades avanzadas*, l'últim muntatge de la companyia Conservas, que intenta fer reflexionar sobre la democràcia i la propietat.

setmanari de comunicació

directa

núm. 42 // 21 de març de 2007 www.setmanaridirecta.info 1,5 euros

Directius del Fòrum es lucren amb l'edició de Monterrey

Oliveras Coll i associats ingressa 45.000 euros amb l'esdeveniment

›› De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

›› Així està el pati // Pàgina 17

Continuen els enderrocs de barraques als solars del 22@

Les excavadores van entrar poc després que els Mossos acordonessin el recinte per fer fora les famílies que encara hi vivien

Edu Bayer

›› Així està el pati // Pàgina 9

Mobilitzacions contra la guerra

Quan es compleix el quart aniversari de la invasió de l'Iraq per part de tropes angleses i nordamericanes, milers de persones han tornat a sortir als carrers de les grans ciutats del món. Aquest cop no només han fet referència a l'Iraq, també han denunciat la situació a Palestina i l'Afganistan.

›› Així està el pati // Pàgina 11

Incentius pel bon rendiment

El pla de millora educativa presentat pel Departament d'Ensenyament el mes de setembre ha generat controvèrsia en el si de la comunitat educativa de Catalunya. Sindicats i centres educatius denuncien la intenció d'incentivar econòmicament els centres amb major nombre d'aprovats.

›› Així està el pati // Pàgina 16

Llach dóna suport a un jove torturat

Jordi Vilaseca, que va denunciar tortures per part dels Mossos d'Esquadra durant la seva detenció l'any 2003, va rebre el suport del cantautor Lluís Llach en un acte a Tàrrega.

Editorial

La mentida del 2004

El Fòrum de les Cultures 2004 va ser pensat i dissenyat com un instrument de transformació de l'àrea urbana litoral de Barcelona compresa entre el Poblenou i el Besòs. Pensada des dels despatxos d'aquells que decideixen la ciutat que ells volen en connivència amb aquells sectors econòmics que n'havien de treure profit. Barcelona havia de vendre's al món de les inversions multinacionals, s'havia de ratificar com la botiga més gran del món. Tot això a esquena de la ciutat, dels i de les que viuen a la ciutat. Era difícil d'imaginar que l'arribada de la trobada que havia de canviar el món seria precedida per un frenètic i intens 2003, ple de manifestacions, marxes, acampades i lluita popular contra la invasió de l'Iraq. Però el consorci organitzador del Fòrum no desaprofità la ocasió per aconseguir un maquillatge immillorable per vendre el producte de cara endins. Es tractaria d'una trobada per la pau, la sostenibilitat i la multiculturalitat. El patrocini però, deixava al descobert què hi havia al darrere: Agbar (privatitzadora de l'aigua a Sud-amèrica), Indra (inversora en tecnologia armamentística), Nestlé (saquejadora de recursos naturals a Àfrica), etc. Ni un pam de net. La mentida era massa grossa per passar inadvertida. El nombre de visitants va ser un fracàs. No es va arribar ni al 60% de les previsions menys optimistes. A més, el llegat per a la ciutat ha estat un complex d'infraestructures en desús, que només varen ser pensades per a grans congressos. La seva gestió privatitzada fa que siguin innaccessibles per a la societat civil, i les seves dimensions faraòniques les fan inoperatives per a qualsevol altre ús com a equipament.

Pensem, doncs existim

Franco, la CNT i el Camp de la Bota

☞ **Sergi Picazo**
/directa@setmanaridirecta.info/

El govern espanyol està preparant una llei de la memòria històrica per obligar-nos a oblidar, d'una vegada per totes, la guerra civil, els 40 anys de Franco i els crims del feixisme. Sense judicis, ni càstigs ni expropiacions. No ho dic jo només, ho diuen els avis i àvies de l'Associació de Presos Polítics del Franquisme, les Dones del 36 –recentment, autodissoltes– i l'Associació per la Memòria. La majoria dels polítics, jutges i mitjans de comunicació volen convertir la memòria en això:

... En no-res.

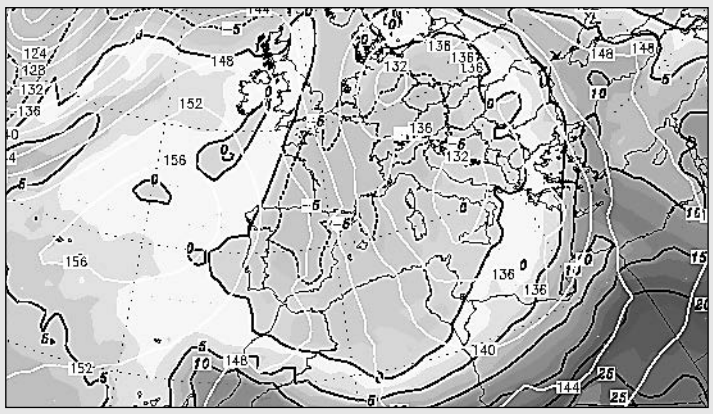

Glaçades fortes a l'interior i a punts del prelitoral les matinades de dijous 22 i divendres 23

Ambient d'hivern

Hem tornat enrere. Tal i com dèiem la setmana passada les temperatures han baixat més de 10 graus i la neu ha arribat abundantment al Pirineu. Fins dissabte 24 hi pot haver glaçades fortes a l'interior. Les nevades acumularan més neu a la Vall d'Aran. Al migdia l'ambient serà més suau. A partir de diumenge el vent serà més marítim, amb humitat i possibilitat de ruixats generalitzats.

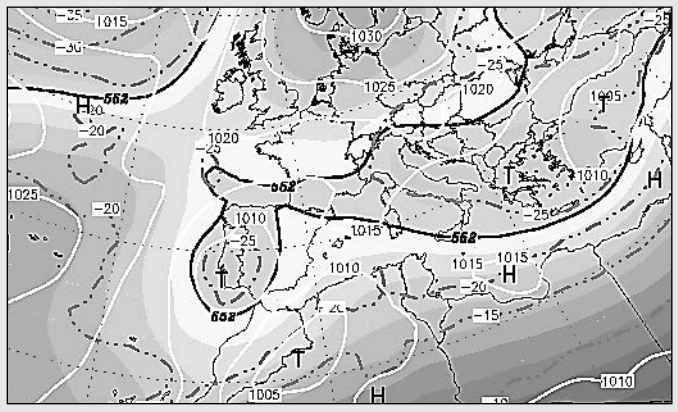

Dilluns 26 al matí els vents seran de llevant i els ruixats podrien generalitzar-se

Com s'ha fet?

Arribem al número 42 i ens apropem ja al primer any de la publicació. Aquests dies ja estem tancant la programació de les activitats que preparem pels dies 20 i 21 d'abril, amb un acte per la llibertat d'expressió i un concert. No volem que sigui només un acte musical, sinó també una trobada de redactors, fotògrafs, il·lustradors, correctors, corresponsalies i tots i totes aquelles persones que a través de la seva subscripció han aportat el granet de sorra al projecte. Al proper número en tindreu més detalls.

Al De dalt a baix fem un balanç del que va significar el Fòrum de les Cultures, del que n'ha quedat per a Barcelona i de què està passant a l'edició de Monterrey. Sorprenentment per nosaltres en l'elaboració del reportatge vam retrobar el nom de Jordi Oliveras (director del Fòrum 2004) als llistats de persones contractades amb sucosos beneficis econòmics aportats per les administracions mexicanes.

Fe d'errades:

Al passat número de la DIRECTA vam anunciar la campanya que ha endegat Desobeint Fronteres que vol denunciar l'existència de fronteres internes per a les persones immigrades a la ciutat de Barcelona. A l'article ens referíem de manera equivocada a la Segona Caravana per la Llibertat de Moviment i Contra les Fronteres Internes, com a convocants del desmuntatge del CIE de la Zona Franca el juny de 2006. No es tractava d'una acció promoguda des d'aquesta entitat.

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa
REDACCIÓ
De dalt a baix: Jesús Rodríguez, Roger Palà i Gabriel Boichat *
Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz * Així està el pati: Guillem Sànchez, Lluc Salellas, Laia Alsina, Jesús Rodríguez *
Roda el món: Guillem Sànchez *
Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló * Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella *
Expressions: Roger Palà, Jordi Vidal i Santi Eizaguirre *
La graella: Pau Cortina
FOTOGRAFIA
Edu Bayer i Arnau Bach
CORRECCIÓ
Laia Bragulat, Carles Biosca i Òscar Canudas
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigo
ADMINISTRACIÓ
Miquel Correa

El racó il·lustrat

Anthony Garner

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il.lustracio@setmanaridirecta.info
administracio@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 20

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitat comercials.
-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

›› L'alcalde Clos va protagonitzar una de les imatges més conegudes de l'esdeveniment, en participar de la macrofesta amb *botellón* inclós a la rua de Carlinhos Brown. Aquell ús intensiu de la via pública encara no es considerava il·legal segons la normativa cívica que ben aviat s'aprovaria_

›› L'Assemblea de Resistències al Fòrum 2004 va organitzar desenes d'actes de protesta, xerrades i accions. Una sonora cassolada a les portes del recinte va donar inici a quatre mesos de rebuig popular. La denúncia dels patrocinadors i del model urbanístic imposat van ser els eixos principals_

›› "Paterem el Fòrum" fou un dels actes amb més ressonància pública. Una trentena d'artilugis flotants en format de patera van sortir des de la platja del Bogatell. Després de quatre hores de navegació, molt dificultada pel vent, es va desembarcar al recinte del Fòrum, d'on la policia en va expulsar els participants després de deixar algunes pintades reivindicatives _

BARCELONA // TRES ANYS DESPRÉS DE LA TROBADA QUE HAVIA DE CANVIAR EL MÓN

El Fòrum de les Cultures deixa dèficit econòmic i un recinte en desús

Les administracions pressuposten el deute judicial que l'esdeveniment tenia amb una productora d'EUA abans del viatge de l'equip de govern barceloní a Nova York

✑ **Jesús Rodríguez**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El balanç econòmic del Fòrum Universal de les Cultures encara no ha estat finiquitat dos anys i mig després de la clausura de l'esdeveniment. La principal trava encara prové de la sentència del jutjat de Cook (Illinois, EUA), on es condemna el consorci organitzador del Fòrum a pagar cinc milions d'euros en concepte d'indemnitzacions a la productora que havia de fer una pel·lícula de promoció d'aquells quatre mesos al recinte reurbanitzat del barri del Besòs. El consorci també manté una batalla judicial amb un dels patrocinadors per l'abonament de l'IVA del que n'estaven absents de pagament pel presumpte objectiu solidari i sense ànim de lucre. La pel·lícula en litigi finalment va ser produïda per Mediapro i dirigida per Manuel Huerga, tot i que no va ser vista ni als cinemes ni a la televisió. Ha servit tan sols com a arma de promoció per a les ciutats candidates a la següent edició de la trobada cultural, que finalment va anar a recaure en Monterrey (Mèxic).

Unai

El Fòrum, un espai artificial maquillat de sostenibilitat

El nomenament de Joan Clos com a nou ministre d'Indústria va posar sobre la taula la necessitat de clarificar la seva situació legal

Clos, Mayol i Portabella amb ordre de detenció

Els serveis jurídics del consistori barceloní i del govern de la Generalitat van menysprear el procediment judicial i no es van presentar ni tan sols al judici que es va realitzar a la sala de vistes del comptat de Cook l'any 2005. Finalment la jutgessa va donar la raó a la productora nord-americana, els membres del consorci van ser condemnats i el tribunal els va declarar en rebel·lia. Va dictar una ordre de detenció contra Clos, Mayol, Portabella, Trias i Fernàndez Diaz com a representants municipals, però també contra Bargalló com a delegat de la Generalitat al consorci. El nomenament de Joan Clos com a nou ministre d'Indústria va posar sobre la taula la necessitat de clarificar la seva situació legal, ja que corria perill de ser detingut a qualsevol aeroport dels Estats Units si es produïa una confusió en la seva acreditació d'immunitat diplomàtica. El govern de l'Estat fou el primer en pressupostar el mes de desembre de 2006 els 1,7 milions d'euros corresponents a una tercera part del deute, tot seguit ho va fer l'Ajuntament de Barcelona. Finalment la Generalitat va decidir reservar aquests quasi 300 milions de les antigues pessetes, a pocs dies del viatge de Jordi Hereu, Imma Mayol i Jordi Portabella a Nova York per inaugurar l'exposició de Gaudí al museu Metropolitan –però principalment per fer-se la foto amb Woody Allen. El Diari Oficial de la Generalitat ho reflectia en l'assignació PR0107D/ 442.08.04.00 de la seva edició del 7 de març, això si, ben discretament i en un paragraf a la pàgina 7 del volum on apareixia juntament a desenes d'altres assignacions pressupostàries per un valor molt menor.

Àmpliament deficitari

Si els recursos judicials presentats pel consorci no fructifiquessin, com tot sembla indicar, el Fòrum Universal de les Cultures finalment hauria estat àmpliament deficitari, ja que segons els números presentats davant la premsa a finals de 2004, tan sols hi havia un superàvit de 700.000 euros. No s'ha d'oblidar que aquestes xifres són les oficials, ja que diverses fonts apunten a que les administracions no van incloure com a despeses del Fòrum molts aspectes directament relacionats, com les campanyes de promoció o algunes de les infraestructures que es van usar exclusivament durant aquells mesos.

Un recinte privat i car

L'Ajuntament de Barcelona va haver de buscar sortides improvitzades a l'ús que se n'havia de fer del recinte i els edificis construïts per a l'esdeveniment del 2004. La gran esplanada d'asfalt i ciment impossibilita que durant les hores diurnes de l'estiu si pugui fer res, degut a les altes temperatures. Durant les hores nocturnes s'han buscat usos amb l'organització de grans festivals musicals massificats, fet que en més d'un ocasió ha degenerat en una perillosa sobrelimitació de la capacitat del recinte. Però el noranta per cent de l'any no s'hi veu ningú. El veïnat més proper no hi passeja per la manca d'arbrat. Els edificis es gestionen per part d'empreses privades amb lloguers diaris de milers d'euros. El port és per a vaixells de luxe amarrats a pocs centenars de metres dels habitatges més precaris de la ciutat.

La reflexió

El que queda del Fòrum

✑ **Joan Casellas.**
Membre de l'Assemblea de Resistències al Fòrum 2004

La gegantina placa fotovoltaica del Fòrum és un magnífic exemple de la perversió publicitària que va representar aquest megaesdeveiment d'especulació urbanística i mobilització forçosa de la ciutadania. Amb la bondat de produir energia neta que ens ajudi a pal·liar un canvi climàtic ja oficial, es camufla l'idea implícita de multiplicar el consum i sobretot concentrar-ne la seva producció per mantenir el poder econòmic i polític que s'en deriva, d'aquí la seva gran dimensió enlairada absurdament per una costosa estructura que sols té el fi de publicitar-la. L'esmentada placa, com tot el Fòrum, va representar una apologia d'aquest pensament; més, més gran i en massa.

Ens varen bombardejar dia i nit amb la idea que tots i cadascun dels ciutadans èrem part del Fòrum i que aquest s'extenia per tota la ciutat com una gran festa. De fet, ningú podia ni devia abstraure's a la celebració, com en el *film* d'Etore Ecola *Una jornada particular*. Estudiants de primària i jubilats omplien la vastitud absurda del Fòrum, i les entrades de regal circulaven a grapats, per això L'Assemblea de Resistències al Fòrum, que bàsicament es va dedicar a desenmascarar-lo, va emetre un missatge de resistència i autoconscienciacio; "Jo no sóc Fòrum".

Tres anys després de tot plegat ningú vol recordar un Fòrum, que urbanísticament és un desori d'edificis malalts. Socialment va mostrar-se com un garbuix de contradiccions i mentides i culturalment no ha deixat cap llegat. L'alcalde promotor, davant l'evidència del fracàs popular, va exagerar l'influència de l'Assemblea de Resistències al Fòrum, que al seu parer estava financiada i amparada per obscures forces. Finalment, Clos va passar l'alcaldia per procurar la continuïtat del negoci, però abans va completar l'obra, tot aprovant unes ordenances cíviques que són l'esperit polític del Fòrum; ordre i mà dura, amb un somriure... I això és el que queda.

›› El consistori ha buscat solucions a la imatge desèrtica del recinte. Principalment s'hi han organitzat trobades massives com les festes de La Mercè o la Feria de Abril. Durant aquests actes el recinte va arribar al ple absolut, imatge inèdita durant la celebració de la trobada del 2004. També estan llogant a preus astronòmics els amarratges del port esportiu_

BARCELONA // LA CARPA DE TELEFÓNICA HA PROGRAMAT 28 CONCERTS, CAP EN CATALÀ

L'Espacio Movistar espanyolitza l'oferta cultural al Parc del Fòrum

Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Edu Bayer

L'anomenat 'Espacio Movistar' és un exemple més de la privatització d'espai públic que ha generat el Fòrum de les Cultures. Amb l'agreujant que, a més a més, aquesta enorme carpa-auditori de 2.000 metres quadrats, que s'anuncia com un espai cultural amb lloc per "música, tecnologia, avantguarda, art i cinema", ignora completament les expressions culturals en llengua catalana. No només això, sinó que la seva pàgina *web* és exclusivament en castellà, com totes les seves comunicacions de premsa.

Només els grans esdeveniments atrauen gent al Fòrum

L'"Espacio Movistar', gestionat per aquesta marca de telefonia mòbil propietat de Telefónica, va començar a rutllar el setembre de 2006. Es tracta d'una impressionant carpa de vint metres d'alt que compta amb una gran sala de concerts amb capacitat per a 2.800 persones, i es transforma en diferents espais per adaptar-se a tota mena d'esdeveniments. S'hi realitzen enregistraments de programes de ràdio i televisió, compta amb una zona *chill-out* i un *cibercafé*, un club i una sala d'exposicions... Una oferta *superfashion*, vaja. Des de la seva inauguració el setembre de 2006, més de 45.000 persones han passat per aquest 'Espacio'. En gairebé set mesos, a la carpa s'hi ha programat concerts de 28 artistes, però cap que s'expressi en llengua catalana. Són: El Arrebato, Cycle, Fon Román, Dover, Evanescence, Huecco, Antonio Orozco, Alejandro Sanz, Melendi, Babasónicos, Macaco, Nouvelle Vague, La Quinta Estación, Lilly Allen, Antonio Orozco (una altra vegada), Incubus, David Demaría, Fon Román (una altra vegada, també), Fangoria, The Unfinished Simpathy, Corinne Bailey, Javi Puig i Mon Lombardi. Per al mes d'abril hi ha previst el concert dels britànics Scissor Sisters i de cara al maig el dels aragonesos Violadores del Verso i el dels també britànics, Kaiser Chiefs. No cal dir que les entrades no són precisament a preus populars, ja que la majoria passen dels vint euros.

De fet, ja no és que l'"Espacio Movistar' ignori per complet la música en català, sinó que pràcticament ni tan sols hi programa artistes del país. Els únics que hi han actuat són el cantautor d'Hospitalet Antonio Orozco i els barcelonins The Unfinished Simpathy, que canten en castellà i en anglès respectivament.

BSM, l'empresa gestora

El Parc del Fòrum, on s'ubica l'enorme carpa de Movistar, el gestiona l'empresa pública Barcelona Serveis Municipals (BSM). L'obsessió de BSM des que va assumir la gestió d'aquest espai públic un cop closos els esdeveniments de l'any 2004 ha estat evitar que el Fòrum es convertís en un espai desèrtic, com havien denunciat que passaria les organitzacions socials que s'oposaven al macroprojecte urbanístic vora del Besòs. El balanç, en aquest sentit, ha estat més aviat pobre. Fins ara, només els grans concerts o esdeveniments culturals com la Mercè, la Fira d'Abril o el festival Primavera Sound han atret un cert nombre de públic. La resta de l'any, el Fòrum és un immens bloc de ciment sense gaire atractiu.

A la nit, si no hi ha concerts, el Fòrum és una plana desèrtica i pocs clients fan ús dels paradetes obertes a prop de la placa fotovoltaica i el centre de convencions. La posada en marxa de l'Espacio Movistar ha estat un intent més per dinamitzar la zona. El resultat, malgrat les xifres oficials, també ha estat desigual: mentre que Alaska va omplir dues nits, una de les revelacions de l'escena independent britànica, Lilly Allen, va reunir poc més de tres-centes persones.

BARCELONA // L'EMPRESA ÉS PROPIETAT DE LA CONSTRUCTORA GUINOVART

Metrofang sancionada per l'explosió al recinte

Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Inspecció de Treball de la Generalitat catalana sancionarà l'empresa Metrofang per l'explosió d'un dels aparells de la planta de tractaments de fangs de la depuradora del Fòrum de Barcelona que va causar la mort d'un treballador i dos ferits el juliol passat, en entendre que l'empresa no va garantir les mesures de seguretat mínimes per als seus treballadors. El cas està sent investigat per la via penal, tot i que el jutjat d'instrucció número 29 de Barcelona, que indaga els fets, encara no ha citat a declarar cap testimoni, segons informa el diari *El Punt*. Metrofang, presidida per Joan Maria Galtés, és una empresa propietat de la constructora Guinovart i OSHA, per bé que l'Ajuntament de Barcelona hi manté una participació d'un 10%. Fundada fa sis anys, es dedica a mesclar l'aigua que arriba de la depuradora del Besòs amb uns fangs que es dessequen posteriorment, en què colònies de bacteris eliminen els residus. El procés suposa que els fangs s'escalfin per mitjà d'una xarxa de tuberies d'oli col·locades per les tres plantes de l'edifici.

L'explosio va matar dos obrers

Sinistralitat a depuradores

Els fets van produir-se el passat 8 de juliol, quan José Saura, de 49 anys, Alejandro Ribas, de 29 i José Luis Rodríguez, de 33, estaven enfilats al sostre de la planta, dalt dels aparells d'assecatge de fangs, quan es va produir una forta explosió. Els treballadors es van desplomar des d'una alçada de quatre metres quan la tercera planta on eren va caure a la planta inferior, i Saura va morir. L'accident està éssent investigat pels Mossos d'Esquadra, per l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient i per la conselleria de Treball i Indústria. Metrofang és la concessionària del tractament de fangs de les depuradores del Besòs i de Montcada, a través d'un contracte amb l'Entitat Metropolitana, des de juliol de 1988. l grup Guinovart participa en moltes branques de la indústria de serveis i de la construcció. Al recinte del 2004 va ser l'encarregada, entre d'altres, d'aixecar l'Edifici Fòrum. El cas de Metrofang torna a posar sobre la taula la manca de seguretat laboral en aquesta mena de plantes. El 12 de juny de 2002, un treballadors va morir a la depuradora d'aigües residuals de Torredembarra. La presència de sulfhídric a les instal·lacions de tractament de fangs i la manca de les mesures de seguretat necessàries van ser la causa de la mort. El juny de 2000, tres treballadors van morir a la planta de tractament de fangs de Teià, al Maresme.

›› Les empreses patrocinadores van apostar per Barcelona i ara ho faran per Monterrey. Ha estat una oportunitat per netejar la seva imatge pública de contaminants o insolidàries mitjançant la signatura d'un decàleg ètic que no els compromet a res_

›› Jordi Oliveras va ser un dels directius més criticats a la cita de Barcelona arrel del seu passat a Agbar. Va ser el màxim responsable de la privatització de l'aigua potable a àmplies zones de Colòmbia, l'Uruguai i l'Argentina durant els darrers anys de la dècada dels 90_

MÈXIC // EL RELLEU DE LA CITA A MÈXIC ESQUITXAT D'ESCÀNDOLS DE CORRUPCIÓ

Núvols negres sobre Monterrey '07

L'organització es troba sota sospita de malversació de fons. Exdirectius del Fòrum de Barcelona, com Jordi Oliveras, hi han guanyat desenes de milers d'euros

Gabriel Boichat
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Vista parcial de les obres en curs pel Fòrum Monterrey 2007

Pedro Sáez

Sospites de malversació de fons, corrupció, falta de pressupost i un programa encara per definir. Falten sis mesos perquè la segona edició del Fòrum obri les seves portes a la ciutat mexicana de Monterrey, capital de l'estat de Nuevo León i, tot i haver creuat l'Atlàntic, la franquícia arrastra problemes que arriben fins a Barcelona i que ja han provocat la dimissió del primer director general del Fòrum 2007.

Gastón Melo Meda era el màxim responsable de la edició mexicana del Fòrum que es celebrarà entre el 20 de setembre i el 8 de desembre d'aquest any. El ja exdirector de la edició 2007 va ocupar el càrrec des del 31 de maig del 2005 fins que el passat 26 de juliol del 2006 va presentar la seva dimissió, pressionat per les sospites de corrupció, per haver afavorit empreses del seu entorn a l'hora de concedir contractes i per cobrar uns 220.000 pesos al mes (uns 20.000 euros) un sou més alt que el llavors president de la República Vicente Fox, en un país on el salari mitjà és de 2.000 pesos mensuals (una mica menys de 200 euros).

Oliveras Coll i Associats SL va ingressar 45.000 euros entre els mesos de maig i octubre de 2005

Tot va sortir a la llum gràcies a la insistència d'alguns mitjans de comunicació perquè es publiquessin els comptes del Fòrum per saber com, quan i en què es gastava els diners públics. Fins aquell moment, tot i existir una llei de transparència que obliga a fer públics per Internet els comptes de qualsevol corporació pública, el Fòrum havia navegat en una dubtosa foscor on tot es mantenia en secret, fins i tot la quantitat que havia hagut de pagar Monterrey a Barcelona pels drets de la franquícia.

Un cop publicats els números, es van descobrir indicis de corrupció, amiguisme i malversació de diners. En concret, hi ha uns cinc milions d'euros gastats de "manera irregular" i proves de que Gastón Melo havia contractat amics, familiars i almenys dues empreses de les quals ell mateix era a la vegada conseller. Una d'elles, per exemple, és Ray & Berndtson, una firma internacional que dóna assessorament per a la selecció de personal i que va ser contractada per seleccionar els integrants de la Fundación Monterrey 2007 on, segons els mitjans mexicans, es van nombrar coneguts i amics de Melo Medina.

Barcelona, implicada

Com a impulsora de la primera edició, Barcelona es beneficia de diverses formes d'aquesta segona edició. El primer exemple són els tres milions d'euros que la ciutat de Monterrey va haver de pagar a la fundació Fòrum Universal de les Cultures per poder organitzar l'esdeveniment, segons el conveni que van firmar les dues parts.

Però a més, diversos antics integrants del comitè organitzador de la primera edició han aconseguit contractes per a les seves empreses. És el cas de l'exdirector del Fòrum Barcelona, Jordi Oliveras, que va obtenir un contracte amb el Fòrum de Monterrey 2007 a través de la seva empresa Oliveras Coll i Associats SL. La empresa ha estat contractada en concepte de "Consultoria, Desenvolupament i Logística" i, entre els mesos de maig i octubre 2005, va rebre 536.370 pesos (uns 45.000 euros).

Més escandalós és el cas de Pere Pinyol, llavors director d'espectacles del Fòrum de Barcelona, i ara màxim responsable de l'empresa Organització i Promoció d'Espectacles La Mediterranea, amb seu al Teatre Romea. Aquesta empresa, fundada el març del 2005 amb un capital de 3.000 euros, va ser contactada aquell mateix any pel Fòrum Monterrey per organitzar l'espectacle "Las Plazas del Mundo" sense cap mena de concurs ni procés de selecció. Tot i haver-se cancel·lat el contracte arran de la dimissió de Melo Meda, l'empresa de Pere Pinyol sí que ha rebut els diners: entre el 2005 i el 2006 ha cobrat uns 200.000 euros, una quantitat seixanta-sis vegades més alta que el seu capital.

Finalment, la Fundació Fòrum Universal de les Cultures, dirigida per Mireia Belil, ha rebut gairebé un milió d'euros al llarg del 2006 (a més dels tres milions per als drets d'organització) en concepte del "conveni d'organització per al Fòrum Monterrey 2007, que assegura la continuïtat de l'esdeveniment, garantint el caràcter mundial del mateix. Inclou: transmissió de les metodologies en els diversos apartats del projecte i assessoria permanent", segons l'informe de comptes sobre el Fòrum 2007.

La programació

Pel que fa al contingut de l'esdeveniment, l'edició del 2007 té una estructura molt semblant a la primera versió. Amb l'objectiu de "contribuir, a través d'un diàleg intercultural, a un desenvolupament just i harmoniós de la humanitat mitjançant un esdeveniment incloent per a tots el públics", el Fòrum Monterrey 2007 es basarà sobre quatre eixos temàtics: Diversitat cultural, Sostenibilitat, Coneixement i Pau. I per suposat, combinarà diàlegs, exposicions, i espectacles entre els que destaca, segons els organitzadors, les exposicions "2501 Migrantes", "Frida Kahlo" o "Isis i la serp emplumada".

I com l'estructura és similar, els problemes també. Falten sis mesos per l'inici i només està confirmat un 40% de la programació i dels ponents, pel que ningú sap encara molt bé en què consistirà aquest esdeveniment, més enllà de les línees generals.

Per altra part, ja es comencen a sentir crítiques sobre l'elaboració dels continguts en que s'obvien problemes claus de la regió mentre que es busca donar una visió no conflictiva i utòpica de la cultura i del coneixement.

Els casos més citats en els últims temps són la violència i problemes relacionats amb el narcotràfic, que, des de principis del 2005, copeja de ple la que fins llavors era la ciutat més segura de Mèxic. Situada enmig d'una batalla pel control dels territoris que donen accés al mercat dels EUA, Monterrey és l'escenari de tirotejos i assassinats a plena llum del dia que ja sumen uns vint-i-cinc morts des de principis d'any, tant de traficants com d'alts càrrecs policials i, com no, de persones innocents. Un problema clau que no està contemplat en totes les previsions de programació que han aparegut fins ara.

Encara falten sis mesos i moltes coses es poden corregir per tal de millorar la situació actual. Per fer-ho, no hi ha cap dubte que serà necessaria la vigilància de la societat civil i no només la dels mitjans de comunicació. Però no serà fàcil, donat que els moviments socials són escassos en una ciutat on històricament es fomenta el treball i l'estalvi sobre qualsevol altra consideració social.

Impressions

Raimundo Viejo Viñas. Professor de Teoria Política de la UPF i membre del GRTP /opinio@setmanaridirecta.info/

El lloc de la llibertat

L'Òscar atorgat a la pel·lícula *La vida dels altres* ens brinda l'oportunitat per reflexionar sobre la importància que té la llibertat en les nostres societats. L'impressionant diagnòstic que fa del que va ser la desapareguda República Democràtica Alemanya (RDA) posa de manifest la importància de viure en règims capaços de garantir les llibertats. La rellevància de la reflexió que implica aquesta pel·lícula encara és més gran si tenim en compte que, des de l'11-S, les llibertats públiques es troben en franca regressió a tots els punts del planeta.

Poc importa, en efecte, si aquesta regressió es produeix mitjançant mesures d'impacte global com la Patriot Act, o reglaments orientats a governar la nostra quotidianitat, com ocorre en el cas de l'ordenança "cívica". El cas és que s'imposa pensar la llibertat més enllà de la limitada accepció que se li sol conferir avui dia: una llibertat que es pensa estrictament com la no interferència dels poders públics en l'esfera del privat; la llibertat "negativa" del liberalisme clàssic, des de Benjamin Constant a Isaiah Berlin.

No és la seguretat laboral, l'habitatge garantit o l'administració eficient de sexe el que mou a la dissidència, sinó el desig d'una altra vida; la vida dels altres, els que desitgen

Però, anem a pams. Abans de ser mundialment conegut pel seu best seller *El xoc de les civilitzacions*, Samuel P. Huntington havia escrit un assaig no menys rellevant des del punt de vista acadèmic, titulat *La tercera onada*. El text analitzava el progrés històric dels règims democràtics i observava que aquests tenien lloc a través d'onades de democratització. No obstant això, l'assaig de l'ideòleg americà tenia un punt feble: obviava la importància de la intervenció activa i directa dels moviments socials en la producció dels règims de llibertats.

Des dels llastos funcionalistes de la seva perspectiva, Huntington presentava un fresc històric en el qual la democràcia semblava el resultat d'una combinació de desenvolupament i acords entre elits. L'autor ignorava completament el paper de la societat en la producció de la democràcia. Així Huntington, podia assegurar que la RDA constituïa un cas extrem de màxim desenvolupament i mínima obertura. El resultat final: el col·lapse del "Socialisme realment existent" (Rudolph Bahro).

A pesar de la seva apologia de la democratització liberal, el que Huntington evitava explicar era com es va produir el col·lapse dels règims leninistes. I és que el Mur de Berlín no va caure per obra exclusiva de les elits, sinó per la crisi constitucional que sempre acaba suposant la irreductibilitat de la multitud a l'Estat. Una crisi que, des de 1989, ja no s'expressa en les velles categories de les masses i la seva instància de representació, el partit, sinó en el progrés d'una resistència microsocial, moltes vegades aliena als grans processos de presa de decisió, però igualment implicada i constitutiva de la democràcia. Ens referim a això que solem anomenar moviments socials i dels quals normalment tan sols es destaca la seva irrupció en l'espai públic, el soroll de la multitud.

Antuan

En aquest sentit, el que reflecteix extraordinàriament la pel·lícula de Henckel von Donnersmarck és el canvi de paradigma polític del nostre temps. A la pel·lícula, no hi té cabuda l'apologia del triomf sobre l'stalinisme, fixada en l'imaginari col·lectiu per les arxiconegudes escenes de la multitud saltant sobre el Mur. El pas d'un règim a un altre no trastoca la condició dels personatges: el funcionari segueix en el seu lloc, igual que l'intel·lectual i el buròcrata. El progrés, no obstant això, existeix, encara que silenciós. I és que la llibertat ha de ser buscada en un altre lloc, precisament a l'origen.

A la pel·lícula, en fi, no s'escauen segones interpretacions sobre el lloc de la llibertat. Això és el que en fa una obra mestra des del punt de vista de la teoria política. De forma contundent, la trama situa el lloc de la llibertat en la motivació per a l'acció política que resulta de la nostra condició de ser capaços del desig. No és la seguretat laboral, l'habitatge garantit o l'administració eficient de sexe el que mou a la dissidència, sinó el desig d'una altra vida; la vida dels altres, els que desitgen.

Salvador Pallarès-Garí. President d'ACAPS la Safor /opinio@setmanaridirecta.info/

El Marroc no vol l'autonomia

Aquests dies, arran de l'aniversari de la proclamació de la República Sahrauí, (el 27-2-1976) hem pogut llegir i escoltar opinions "expertes" però indocumentades.

En primer lloc, podem veure com els plantejaments proautonòmics de certs opinadors xoquen contra la paret de la realitat. El regne del Marroc assegura i promet que té preparat un pla d'autonomia per al Sàhara Occidental ("les seues" províncies del sud). Però el Marroc hauria pogut demostrar la seua predisposició autonòmica tot acceptant l'última proposta de solució de les Nacions Unides. La proposta Baker plantejava una autonomia per al territori, això sí, amb un referèndum final (on votarien marroquins i saharauís); cosa que no agrada al "democràtic" Mohamed VI.

D'altra banda, una autonomia al Marroc necessitaria d'una profunda reforma "constitucional". L'autonomia no existeix en el llenguatge polític marroquí.

En segon lloc, l'oblit sistemàtic de la condició del Marroc com a potència ocupant, que no administradora, del territori i que, com a tal, no pot administrar-hi res. Amb tot, es firmen acords de venda d'armes –amb Espanya– amb la condició que siguen usades al sud (al Sàhara Occidental) i es firmen acords de pesca que afecten, exclusivament, el banc pesquer sahrauí, malgrat la il·legalitat internacional que això suposa.

Estats com el Panamà sorgeixen de la política 'ianqui' de crear un "front d'alliberament" en un determinat país que els permeti fer possible el control

En tercer lloc, veiem els oblits intencionats amb què hom tracta de silenciar l'existència d'un Estat sahrauí, la "no gens virtual" RASD, que disposa d'un territori, una població, una constitució... que és reconeguda per molts estats membres de l'ONU i que forma part d'organismes internacionals com la Unió Africana.

No oblidem que estats com el Panamà sorgeixen de la política *ianqui* de crear un "front d'alliberament" en un determinat país, que establirà un territori "lliure" i proclamarà la seua independència. Tot creant, així, la possibilitat de controlar econòmicament el Canal... Perdó... de reconèixer políticament el nou govern "lliure".

Una pràctica que –no ho oblidem, tampoc– va permetre crear el llimb legal de Guantànamo, tot i que, finalment, el que es pretenia era enderrocar el règim sorgit de la revolució castrista.

Juanra Rodríguez. Presoner polític català membre de l'EPPK /opinio@setmanaridirecta.info/

Ta segi aurerra!!!

El fanatisme multiplicat per la pauta del comportament habitual provoca trastorns a la capacitat d'analitzar. I és que hi ha gent a qui la veritat li sembla tan sols un accident.

El que estem presenciant en directe és l'essència pura de l'anomenat Estat espanyol: la desraó d'una cadena de negociacions de drets individuals i col·lectius. Se'ns nega el dret d'organitzar-nos políticament, de reunir-nos, de manifestar-nos, d'expressar-nos i de transmetre la informació.

És l'ofensiva politicojudicial dels que no paren de repetir que la separació dels poders és inqüestionable. El primer graó es l'Audiència Nacional, una maquinària dissenyada expressament per revestir de procediment jurídic i d'estat de dret el que simplement és política d'estat de guerra, un atac sistemàtic contra els drets civils i polítics de l'independentisme que no està disposat a acatar els límits imposats.

Et lleves i ets un "terrorista" i et busquen totes les policies perquè han lliurat ordres de recerca i captura a nivell mundial contra la teva persona. A Euskal Herria, quan llegeixen a la mainada 'La metamorfosi' de Kafka, es fan un fart de riure

A continuació, el Consell General del Poder Judicial i el Tribunal Suprem, tots dos presidits per l'informe José Hernando, que recentment ha corregit la sentència de l'Audiència sobre Jarrai, Haika i Segi decretant-les com a "organitzacions terroristes". És curiós: un dia te'n vas al llit i ets una persona jove independentista, preocupada pels exàmens de la facultat, per les octavilles que has de fotocopiar, per la pancarta que has de dur a la mani... i el dia següent, et lleves i ets un "terrorista" i et busquen totes les policies perquè han lliurat ordres de recerca i captura a nivell mundial contra la teva persona. A Euskal Herria, quan llegeixen a la mainada *La metamorfosi* de Kafka, es fan un fart de riure.

Aquesta condemna estableix sis anys de presó contra vint-i-tres joves per "pertinença a organitzacions terroristes". I és el mateix tribunal que va absoldre els membres del GAL pel mateix delicte. De tot això, és pot deduir que a l'Estat espanyol –i sempre segons el Tribunal Suprem– es pot assassinar a vint-i-tres persones de manera organitzada per enfonsar l'independentisme combatiu, i que, alhora, vint-i-tres persones han de ser condemnades per aquest delicte amb l'argument que el seu discurs conflueix amb els objectius de l'acció armada d'ETA.

Les raons que, el 1998, sustentaven la sentència del Tribunal Suprem que no considerava terrorisme els crims del GAL, van ser que els autors no formaven una banda, que no tenien armes i que no van generar el terror suficient entre la població civil. Les pròpies declaracions de Galindo, Barrionuevo, Damborrenea, Sancristóbal, Panchuelo, Álvarez, Amedo, Domínguez i companyia constitueix el concepte de "grup armat". Qui pot pensar que, essent tots ells policies, comissaris i demés calanya, anessin desarmats? Ara bé, el súmmum de la hipocresia és l'afirmació subjectiva que no van provocar terror entre la població, tot i que es pot suposar que es refereix a l'espanyola...

Alberto

Que preguntin sinó a Euskal Herria.

Aquestes dues sentències evidencien la concepció d'aquest estat de dret. La veritat és que, a aquestes alçades de la vida, s'ha de ser un mica ingenu per creure en les casualitats, però el que és cert és que, entre els membres del moviment juvenil independentista que han estat empresonats recentment, hi ha fills d'assassinats pel GAL. Fills que cau de calaix, no són considerats víctimes, perquè la judicatura "no ha trobat" certeses d'un terrorisme d'estat, tot i que avui ells són empresonats per l'únic delicte de reivindicar políticament el dret de defensar tot allò pel qual els seus pares i les seves mares van lluitar i van ser assassinades. Així són les coses a la democràcia *made in spain.*

La justícia forma part d'allò que anomenem poders fàctics de l'estat, poders que tenen en comú el fet de no estar obligats a rendir comptes davant la ciutadania perquè, entre altres coses, no han estat triats per ella, malgrat la forta influència que exerceixen sobre els esdeveniments polítics a l'Estat espanyol.

I davant d'aquesta amenaça i de totes les arbitrarietats, tan sols ens queda reafirmar-nos per defensar els nostres drets. Una altra vegada. Continuar organitzant-nos per defensar els nostres drets. Perquè, com va escriure Balzac, la resignació és el suïcidi quotidià. La lluita ens dóna tot allò que l'estat ens roba.

Zuera, 17 de febrer de 2007

Jordi Martí Font. Coordinador de la revista Catalunya de la CGT /opinio@setmanaridirecta.info/

La Núria Pórtulas som totes i tots

Sóc d'ideologia anarquista, com la Núria Pórtulas de Sarrià de Ter, a qui l'Audiència Nacional ha aplicat la legislació antiterrorista i a qui els mitjans han acusat de ser membre de grups "anarquistes"; porto a sobre una agenda on surten adreces d'institucions catalanes i de mitjans de comunicació, motiu pel qual em podrien acusar de voler-hi atemptar i reivindicar les bombes.

Després, com ella; a casa tinc llibres sobre moviments socials, llibres d'història i revistes de contrainformació i de teoria política dissident que podrien posar com a botí de guerra en un d'aquest bufets lliures que els Mossos o qualsevol altra policia paren per convèncer l'opinió pública que sóc "culpable"; rento la roba amb detergent –i suavitzant– i per això em podrien acusar de voler fabricar bombes, encara que després m'absolguessin de l'acusació, com als companys de l'escamot Dixan de Girona. Només amb aquests elements, jo ja podria ser declarat culpable.

La ideologia de la sospita i del totes i tots som culpables fins que no demostrem el contrari plana sobre els moviments socials transformadors i sobre qualsevol persona que no compleixi els manaments del bon ciutadà cívic i no sigui part del ramat: hipoteca, vot cada quatre anys, no qüestionar res, submissió...

La ideologia de la sospita i del totes i tots som culpables fins que no demostrem el contrari plana sobre els moviments socials i sobre qualsevol

És la mateixa pastanaga de sempre repintada de colors lluents perquè continuï atraient la majoria social –tot i que cada cop menys– i, alhora, doti aquesta majoria d'un discurs que, tot i que suposi llençar pedres a la pròpia teulada, resulti fàcil de recordar i de repetir, un discurs que creï frases del tipus "els immigrants ens prenen la feina", "totes les ajudes socials i els pisos són per a ells", "els okupes són tots fills de papà", "el millor és que, a la feina, no es fixin mai en tu", "de pobres, sempre n'hi haurà", "no et queixis, que serà pitjor", "els okupes són una màfia, com els immigrants", "mà dura"... que deixen sempre de banda els interrogants sobre la societat de classes que crea cada una de les injustícies que ens ofeguen, com si fossin forques, forques que són paraules, paraules que també poden esdevenir punys.

Sóc anarquista, català, internacionalista, ateu, sindicalista, periodista, docent, immigrat –del Priorat a Tarragona–, pacifista, etc. I molt, molt desobedient. Com la Núria i com tu i com tu i com tu...

Navegant per la xarxa

Rentar imatge

És que, de vegades, sembla que ho facin expressament... Comencem a navegar per la xarxa tot buscant alguna pàgina, dada o discussió que animi els seguidors d'aquesta columna i, a la primera parada, la de la Guàrdia Urbana, sembla que ens esperin amb els braços oberts, disposats a donar-nos tot el material que necessitem. Aquesta vegada, una notícia s'endú el premi: "Els psiquiatres han tractat 203 guàrdies urbans de Barcelona" i subtitulen "En catorze casos, els agents de la policia local barcelonina presentaven un quadre d'alcoholisme". Amb tots els respectes que ens mereixen les persones que necessiten tractament psiquiàtric i les que pateixen una malaltia crònica com és l'alcoholisme, no ens podeu negar que la notícia té suc. Especialment tenint en compte que molts d'aquests agents relacionen el psiquiatra amb el fet d'estar boig i el de tenir addicció a l'alcohol amb un vici. Només cal llegir què comenten al fòrum per comprovar-ho... El primer forumista destaca que els mitjans de comunicació manipulen (gran descobriment!): "El més lamentable és com s'ha administrat la informació. Tots els mitjans destaquen els catorze casos (...). No em sembla correcta la discussió de dades que haurien de quedar entre un metge i un malalt". Després d'aquest atac de responsabilitat, n'hi ha que busquen caps de turc: "Ja s'ha criticat diverses vegades el nostre gabinet de premsa comparat amb el dels Mossos... Que els fotin fora ja". Problemes professionals a banda, n'hi ha que reclamen l'ètica que poques vegades utilitzen: "Quan es va crear aquest servei, es va assegurar la seva total confidencialitat, i per total no s'hauria d'entendre només nom i cognoms!". I d'altres comparen mides... "No podeu imaginar la sensació de ridícul que tinc. Mentre estic llegint la notícia de Bailèn 22, i a la mateixa pàgina, amb una mida superior, l'articulàs aquest del psiquiatra (...). Ara, quan parem algun borratxo, potser ens demana consell perquè li recomanem algun metge". Mentrestant, hi ha qui mira cap al futur: "Espereu que ara arribarà el Cuní i arrodonirà la notícia", tot plegat mentre es pregunta: "A quién maneja mi barca, quiéeeeeeeen?". I si n'hi ha que escriuen cartes al reis, d'altres ho fan a l'Hereu: "Sincerament, no sabem què els passa últimament als responsables de la Guàrdia Urbana, que cada cop que fan declaracions públiques sobre aquest cos, només serveixen per tirar-hi terra a sobre. No comprenem com poden fer-se declaracions tan alegrement, sense pensar en les posteriors conseqüències". Sempre quedarà, però, qui pensi que la millor defensa és un atac, al més pur estil Corleone, en aquest cas directe al cap de premsa: "La teva dona sí que té problemes, i més seriosos que els dels companys. Si no t'interessa que surtin a la llum, rectifica i demana perdó"... Estimat Michael...

Tots amb Torà

Maia Gironella
Barcelona

Als joves de Torà, els toca passar per l'Audiència Nacional quan acabi el judici de l'11M. Un judici que ha anat precedit d'un altre gran muntatge: el 18/98.

I ara, més que mai, cal revifar l'esperit de lluita que va sorgir quan van detenir aquests tres joves. El sistema va aconseguir espantar i fer retrocedir la lluita a Torà, però allà encara queda gent amb ganes de seguir endavant i crec que els hem de donar tot el nostre suport. Els perillosos "terroristes" a qui demanen més de seixanta anys de presó són al carrer, segurament perquè tenen tant de terroristes com l'Audiència Nacional de democràtica.

Des de tots els racons dels Països Catalans, hem de fer sentir la nostra veu i deixar ben clar que, malgrat les amenaces, les tortures, les detencions i els muntatges, no farem ni un pas enrere per acabar amb el sistema.

Fins als nassos

Fina Martí Pérez
Barcelona

Cada dia a cada hora. Que si el PSOE treu de la presó Iñaki de Juana (mentida!), que si el PP era tan dolent (o bo, segons com es miri) que excarcerava presos polítics bascos o els acostava a Euskal Herria. I mentrestant, el punyetero correu que corre per la xarxa, aquell on es diu que el PP ha excarcerat no sé quants "etarres" i que l'Associació de Víctimes del Terrorisme no va dir res. D'acord. El PP és un hipòcrita, l'AVT també, i el PSOE, com bé s'explicava en aquest setmanari, no ha fet res de res per promoure la negociació. El pitjor és que a les ràdios, teles, diaris, correus electrònics, al carrer, hi ha persones amb certa sensibilitat social a qui estan menjant l'olla amb tanta mentida. I els mitjans en són els màxims responsables.

Mentrestant, hi ha gent que abans es mou per Mèxic o Palestina (i em sembla molt bé mobilitzar-se per aquests països, de fet m'hi sumo), que pels Països Catalans. I que no m'acusin del mateix per aquesta carta. De fet, crec que moure's per Euskal Herria, ens pot acabar afavorint.

Tot això, mentre els polítics –però també determinats sectors socials– formaran part del que denuncia Potato a la cançó de "Democracia", on parla del dret de decidir que es reivindica per al Quebec al Canadà i per als kurds a Turquia, i es pregunta: "entonces por què aquí no?".

Promoció pisos l'Hospitalet

Juan Francisco Chesa
L'Hospitalet de Llobregat

Em dirigeixo a vostès per fer públic i denunciar el que crec que és denunciable. No sé si ho saben, però fa poc ha sortit una promoció de l'ajuntament de L'H en la qual es fa un sorteig de 29 habitatges de protecció oficial en règim de lloguer –segons el que es descriu a la seva pàgina web (www.l-h.és/41993_1.aspx, a l'apartat d'urbanisme i habitatge)– "per tal de facilitar l'accés als joves en el seu primer habitatge", i tot seguit diu textualment: "la promoció està dirigida a persones d'entre 18 i 35 anys".

Veient això, i considerant-ho la meva situació personal, a saber: jove de 29 anys, estudiant de doctorat (becari), resident a L'H des que vaig néixer i recentment independitzat, això sí, compartint pis amb dos estudiants més al barri de Bellvitge... I veient que hi havia la possibilitat de demanar un pis com el que estic habitant, amb un lloguer més assequible, em vaig decidir a informar-me, però vaig tenir una gran decepció al veure que, a pesar de les meves condicions personals, no sóc apte per demanar un pis al meu propi barri a causa de les exigències d'aquesta convocatòria (encara que suposo que totes deuen ésser d'aquest estil).

M'agradaria saber què entén l'ajuntament per "promoció dirigida a persones d'entre 18 i 35 anys", m'agradaria saber quin jove d'entre 18 i 28 anys pot demanar aquest tipus de règim de lloguer... quan et demanen que: "La unitat convivencial ha d'estar formada com a mínim per tres persones, i tots els membres de la unitat convivencial han de portar dos anys, com a mínim, empadronats on viuen actualment". Després d'informar-me, vaig descobrir que aquestes tres persones han de dur dos anys vivint (mínim) al mateix pis!!! M'agradaria saber quin jove de 18 anys o més compleix aquest requisit... (per cert, ja no seria el seu primer habitatge, no?). També m'agradaria saber si algun membre de l'ajuntament ha vist els pisos en qüestió, perquè per ser de tres habitacions sembla que volen aprofitar l'espai al màxim, total només som joves, no? El mínim són tres persones però sembla que no hi ha màxim (en quin espai viu el Sr. alcalde??).

Amb les dades a la mà, pot semblar que sis persones també poden viure en un piset de luxe de Bellvitge d'entre 59 i 60 m^2. El més lamentable és que, si les persones que conviuen tenen un contracte d'uns mil euros al mes (més o menys un sou normal), no fa falta fer molts comptes per adonar-se que se sobrepassa fàcilment el màxim imposat de 33.000 euros.

No ho sé, o jo sóc molt exigent, per pretendre compartir pis (encara que, si aconsegueixo un lloguer baix, sempre preferiria viure sol, és clar), o potser l'ajuntament no sap o no vol saber com és la situació real dels joves de la seva pròpia ciutat. En qualsevol cas, em sembla patètica aquesta pantomima de sorteig que, per descomptat, no està dirigida als joves de L'H. O sigui, que deixin de llençar-se flors, els de l'ajuntament, que no ens ajuden gens. Jo, personalment, la propera vegada no perdré ni un minut per informar-me sobre més promocions d'habitatges, és una pèrdua de temps i una aixecada de camisa, en la meva humil opinió.

ERC s'ho menja tot

Lluís Mesa
Tarragona

El títol no és una metàfora, ni una manera de parlar. És la més pura realitat en sentit gastronòmic o d'alimentació. L'altre dia veia en Puigcercós a "La nit al dia" i la primera cosa que em va passar pel cap va ser: "carai, si sembla un tocinet!". Aquest qualificatiu el podríem aplicar a gairebé tots els integrants de la formació amb càrrec. Quan es va constituir el tripartit, ja es va saber que molts dirigents d'ERC feien règim perquè el poder els havia engreixat... en el sentit més estricte! I, és clar, donava mala imatge. El Montillisme sembla que no ha fet canviar massa les coses perquè, tot i que no em mereixen cap simpatia els venuts d'Esquerra –em refereixo als dirigents, perquè entre els militants hi ha gent molt maca i compromesa–, cada vegada els veig més grassos. Hauran d'aprofitar la retallada de l'Estatut per retallar la talla...Que ja els toca baixar a la Terra.

Així està el pati

› Pàgina 10
La plataforma No a la Mat treballa en la presentació d'un recurs al Tribunal Suprem en contra de la línia de 400.000 volts.

› Pàgina 12
800 persones es manifesten a Barcelona per exigir la llibertat de la jove gironina Núria Pórtulas. Van criticar l'actuació d'ICV a Interior.

› Pàgina 13
Okupació a Sabadell després del desallotjament del centre social Malcolm X i un habitatge. Empastifen de pintura la seu d'Iniciativa per protestar

BARCELONA // MOBILITZACIONS CONTRA LA GUERRA

Milers de persones tornen a omplir els carrers per aturar la invasió de l'Iraq

Agnès Tortosa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El crit del "No a la Guerra" es va sentir amb força altre cop arreu del planeta. El passat 17 de març va ser una jornada de commemoració del quart aniversari de l'inici de la invasió militar. Aquesta trista efemèride va desencadenar manifestacions arreu del planeta, i especialment als Estats Units, on milers de persones van exigir la tornada de les tropes i la fi de l'operació militar. Llocs tan coneguts com el Sunset Boulevard de Los Àngeles o les tanques perimetrals de la seu central del Pentàgon a Washington van ser els escenaris de la protesta.

15.000 persones van recórrer el traçat comprès entre la plaça Universitat i la plaça Sant Jaume

A la ciutat de Barcelona unes 15.000 persones van recórrer el traçat comprès entre la plaça Universitat i la plaça Sant Jaume. Desenes d'organitzacions, entitats veïnals, grups de base i persones a títol individual, acompanyades dels blocs dels sindicats oficials CCOO i UGT. Els dirigents d'ICV i EUiA, Joan Herrera i Jordi Miralles, van ser escridassats per una cinquantena de manifestants arran de l'empresonament de la gironina, Núria Pórtulas.

Capçalera de la manifestació contra la guerra d'Iraq

Eloy de Mateo

Les proclames de l'acte

La Plataforma Aturem la Guerra va exigir que "les forces d'ocupació se'n vagin d'una vegada de l'Iraq i que els estats que han destrossat aquest país paguin la seva reconstrucció". No van oblidar als polítics responsables de la invasió, Bush, Blair, Durao Barroso i Aznar. Per ells van demanar "un judici per barbàrie al Tribunal Penal Internacional de L'Haia." Pel que fa a Palestina van demanar que "es deixi de martiritzar als palestins, que no es bloquegi l'ajut econòmic al poble, i que es reconegui els seus drets i la legitimitat dels resultats de les eleccions". Però tampoc van oblidar les responsabilitats de Zapatero amb l'enviament de tropes a l'Afganistan, de les quals en van exigir un retorn immediat. L'acte va finalitzar amb un crit emfàtic i contundent de "No a la Guerra."

La reflexió

"No a la guerra" quatre anys després

Josep Maria Loperena (extracte del manifest llegit a la marxa de Barcelona)

Cap el final de 2006, els autors de l'anomenat Informe *Baker-Hamilton* han reconegut i proposat allò que el moviment per la pau diu des de l'any 2003: que la invasió i ocupació de l'Iraq és un desastre i que el que han de fer les forces d'ocupació és tornar cap a casa. No obstant, perquè aquests senyors arribessin a aquesta conclusió ha calgut que es produís la mort de 600.000 persones, el desplaçament de més de dos milions de refugiats i el desballestament de la societat iraquiana.

El que els Estats Units i els seus aliats han fet a l'Iraq no és un "error de planificació" ni el resultat d'una relliscada de polítics mal informats o rucs. El que està passant a l'Iraq és un acte de barbàrie de proporcions gegantines. Com també ho són els bombardejos a Somàlia, l'amenaça d'atacar l'Irán i el suport occidental a les polítiques genocides i agressives de l'Estat d'Israel, que poden reobrir la guerra civil al Líban després d'haver patit la salvatge agressió de l'estiu passat.

Tant Bush com Blair són els principals responsables de la destrucció de l'Iraq i de tota aquesta embogida escalada bel·licista, però no són pas els únics. Recordem que Durao Barroso –l'actual president de la Comissió Europea– i Aznar també eren a la famosa reunió de les Açores. Aquest últim ha reconegut ara que no hi havia armes de destrucció massiva a l'Iraq. Com es pot ser tan cínic! Com és possible que ningú li exigeixi responsabilitats a aquest mentider tan mediocre! També cal recordar que Aznar i el seus companys del PP, els principals aliats espanyols de Bush, mai han condemnat els crims de guerra que les forces d'ocupació estan fent a l'Iraq, és a dir, mai han condemnat el macroterrorisme dels Estats Units i els seus aliats.

Granotes taronges i caputxes negres contra Guantànamo

Directa El Camp
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Una desena de persones vestides amb granotes taronges i caputxes negres –similar a la vestimenta que l'exèrcit dels EUA utilitza pels presoners de Guantànamo– van desfilar per la Rambla Nova de Tarragona el passat dissabte 17 de març a les 12 del migdia. Amb aquesta concentra-acció, la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau, acompanyada per una cinquantena de persones, va voler sumar-se als actes i manifestacions convocades arreu del món amb motiu del quart aniversari de l'agressió contra l'Iraq.

Al llarg de la passejada, es van anar plantant cartells als jardins de la Rambla Nova, en els quals es denunciaven principalment els quatre anys d'ocupació, les mentides utilitzades per justificar l'agressió, els més de 600.000 morts i els dos milions de persones refugiades. Així mateix, es va denunciar que si bé el govern Zapatero va treure les tropes espanyoles de l'Iraq, posteriorment n'ha enviat a l'Afganistan i al Líban, entre d'altres països, en una mostra de bon vassallatge a la política exterior dels EUA; Guantànamo, les presons secretes i els més de 1.500 vols "secrets" de la CIA són altres aspectes d'aquesta col·laboració encoberta dels governs europeus.

També es va aprofitar l'ocasió per recordar la despesa militar o la presència dels vaixells de guerra al port de Tarragona. En aquest sentit, i enllaçant amb les recents declaracions de l'expresident José Maria Aznar dient que no sabia que no hi haguès armes de destrucció massiva a l'Iraq, la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau va preguntar-se si l'alcalde Nadal haurà de dir quelcom semblant en relació a allò què porten els vaixells de guerra que atraquen al port de Tarragona. Un cop finalitzada l'acció es va llegir el manifest de la Plataforma Aturem la Guerra.

BESCANÓ // LA PLATAFORMA PRESENTA UN CONTENCIÓS DAVANT EL TRIBUNAL SUPREM ESPANYOL

No a la MAT obre el procés judicial contra la línia de 400 kW

Directa Girona
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La plataforma No a la MAT ha decidit obrir un procés judicial contra la línia de molt alta tensió i portar-la als tribunals. Després d'haver presentat, el gener passat, un escrit de queixa al Síndic de Greuges de Catalunya, Rafael Ribó, No a la MAT ha decidit fer un nou pas endavant en la seva lluita contra la línia de 400 kW. Aquesta nova acció no està motivada per una desatenció per part del Síndic, sinó perquè els terminis s'esgoten, i es considera l'única solució que queda per a aturar el projecte. En aquest sentit, No a la MAT va anunciar fa quinze dies la presentació d'un recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Suprem espanyol contra el projecte del tram comprès entre les poblacions de Sentmenat i Bescanó, que ja ha estat declarat d'utilitat pública.

Ja treballen en l'elaboració d'un recurs, que preveuen presentar abans de dos mesos

Imatge del poble de Vilafresser, oposat al projecte de la MAT Humbert Torroella

Inici d'obres pel juny-juliol

La declaració d'utilitat pública suposa l'inici d'obres, previst entre els mesos de juny i juliol. Per això, i tenint en compte que els terminis burocràtics s'esgoten, des de No a la MAT es va decidir iniciar aquesta acció judicial, l'eix de la qual es basa en què, mentre que el missatge que s'ha donat és que els 400 kW serviran per alimentar elèctricament les comarques gironines, des dels governs es parla d'interconnexió elèctrica entre els estats francès i espanyol, segons va explicar als mitjans de comunciació Pasqual Aguilar, portaveu de la plataforma. Per aquest motiu, va afegir, el projecte s'hauria d'haver fet pensant en la totalitat del tram transfronterer, i no de manera parcial. A més, va destacar que en tot el procés d'aprovació de la MAT hi ha hagut altres irregularitats jurídiques.

Són necessaris uns 5.000 euros

La plataforma compta amb un gabinet d'advocats i professionals de diferents matèries que ja treballen en l'elaboració d'aquest recurs, que preveuen presentar abans de dos mesos. Donat que No a la MAT com a plataforma no té personalitat jurídica pròpia, la presentació del recurs la farà en nom seu una entitat del tram Sentmenat-Bescanó que sí que en té. No a la MAT calcula que per a la presentació d'aquest recurs seran necessaris uns 5.000 euros, motiu pel qual ja ha iniciat una campanya de recollida de fons entre els ajuntaments i entitats dels territoris afectats. Des de la plataforma, però, es va voler deixar clar que l'obertura d'aquest front judicial no suposa renunciar a la mobilització ciutadana.

Bustiada informativa a Bescanó

Per això, No a la MAT pensa que la població ha d'estar informada en tot moment de les conseqüències d'aquesta obra. Fa quinze dies va dur a terme una acció informativa a Bescanó, consistent en una bustiada a tot el municipi . En el text distribuït, s'acusa l'Ajuntament de no fer públic un estudi amb data del 2005 que valora les conseqüències socioeconòmiques tant de la línia de MAT com de la instal·lació d'una subestació i una central tèrmica de cicle combinat al municipi. En el text també s'adverteix del perill que Bescanó s'acabi convertint en un "parc temàtic de les empreses elèctriques" a canvi d'una misèria de compensacions econòmiques que l'Ajuntament cobraria d'una sola vegada, mentre que les empreses, en canvi n'obtindrien beneficis tota la vida.

MARTORELL // PSC, ICV I ERC SIGNEN UN PLA URBANÍSTIC AMB SOLVAY

L'Ajuntament autoritza a Solvay l'ampliació de la seva factoria

Xavi Martí
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

L'equip de govern –integrat per PSC, ICV i ERC– va aprovar en el darrer ple municipal un conveni urbanístic amb la multinacional del sector químic Solvay. El conveni permetrà a l'empresa fer una ampliació de la seva planta de Martorell, la qual s'ha perfilat en els darrers 35 anys com un dels focus de contaminació més importants que actuen a Catalunya.

El permís d'ampliació de la factoria suposa la desaparició de la distància de seguretat de 2.000 metres que separa Solvay del nucli urbà de Martorell. El pla urbanístic permetrà a la multinacional l'aprofitament d'uns terrenys que són de la seva propietat i que tenen una superfície de 550.000 metres quadrats.

L'explotació dels terrenys farà que Solvay es converteixi en una zona industrial enorme, ja que el conveni permet edificar dos metres quadrats a cada metre quadrat de sòl. El regidor d'urbanisme, Carles Ruiz (ERC), va defensar el pla signat amb l'empresa química perquè "resol un dèficit històric". Per Ruiz, aquest conveni "permetrà utilitzar un sòl industrial que ja existia però que es trobava sense desenvolupar".

Les eleccions a tocar

El conveni compta amb el rebuig del primer partit de l'oposició, CiU. El posicionament actual de la federació nacionalista és radicalment diferent al que defensaven quan governaven a Martorell. A comen-

Desapareixerà la distància de seguretat que separa Solvay del nucli urbà

çaments dels 90, l'alcalde Salvador Esteve i Figueres (CiU), va recolzar i va facilitar la construcció de les dues incineradores de residus tòxics de Solvay. CiU va manipular informes sobre la contaminació per dioxines i va boicotejar totes aquelles entitats que denunciaven el projecte de les incineradores.

El PSC de Martorell –ara al govern– va integrar-se l'any 1990 a la Comissió de Defensa del Medi Ambient, creada al poble per diversos col·lectius ecologistes. Ara el PSC possibilita l'ampliació d'una empresa que, anys enrera, va criticar per la seva acció contaminant.

Premis i places

Els que han recolzat a la multinacional han rebut compensacions. Salvador Esteve va accedir al Parlament de Catalunya l'any 1992 gràcies a Joaquim Molins (CiU), que és un dels propietaris d'una altra empresa del Baix Llobregat altament contaminant, Ciments Molins. (DIRECTA 41). Els sindicats també han donat suport als projectes de la multinacional. El 1992, el representant de CCOO al comité d'empresa de Solvay, Francisco Español Fernández, va defensar la instal·lació de les incineradores. Español va justificar la seva postura dient que "es tracta d'una simple modernització de la planta per evitar la contaminació". Poc després l'alcalde, Salvador Esteve, va dedicar una plaça de Martorell al representant sindical de Solvay. L'octubre de 2004, el secretari general de la UGT de Catalunya, José Maria Álvarez, va visitar les instal·lacions de Solvay i va donar suport a un dels seus projectes. Álvarez va criticar a l'Ajuntament per no permetre a la sòcia de Solvay, l'empresa Gaz de France, la construcció a Martorell d'una central tèrmica de cicle combinat. Els membres del sindicat de químiques de CCOO també van coincidir amb la postura de la UGT i van afirmar que sense la central tèrmica "s'havia perdut l'oportunitat de crear llocs de treball".

Un pastís sucós

Solvay genera uns beneficis enormes i té un poder d'influència sobre institucions, partits polítics i sindicats molt important. Els ingressos de Solvay a la regió ibèrica durant l'any 2005 van arribar als 683 milions d'euros. La inversió feta per l'empresa durant el mateix exercici va ser de 50 milions.

La multinacional s'ha convertit en un tauler d'escacs on els diferents actors polítics han fet visibles els seus interessos partidistes. Solvay genera diners, però una part molt important de l'opinió pública de Martorell la veu com un focus de contaminació perillós. El suport o l'oposició que rep Solvay a cada moment depén de les conjuntures polítiques existents.

Propaganda divina

Quan Joan Pau II tenia vint anys va treballar durant quatre anys a les canteres i a les factories de Solvay a Polònia. La *web* de la multinacional belga publica que gràcies a aquesta feina Joan Pau II va poder evitar la deportació als camps de concentració. L'any 1982 el Papa va visitar la fàbrica de Solvay a Rosignano (Itàlia). Joan Pau II va declarar que "la família Solvay em va protegir durant la guerra i em va permetre romandre a la meva terra natal". Onze anys després, trenta treballadors de Solvay Itàlia van entregar al pontífex una escultura de calcita, que és el material que Joan Pau II extreia de les mines polaques.

CATALUNYA // ELS CENTRES AMB MÉS APROVATS REBRAN MÉS DINERS

Controvèrsia enfront dels plans d'educació de la Generalitat

Roger Rovira
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'aplicació de la sisena hora causa controvèrsia a les escoles. Segons portaveus dels sindicats d'ensenyament de CCOO, UGT i USTEC, l'aplicació s'ha fet de forma precipitada, sense disposar de personal suficient. "Dia rere dia hi ha baixes sense cobrir a nombroses escoles i moltes les cobreixen professionals sense formació docent". La sisena hora s'aplica al 80% de l'alumnat, el 90% el curs vinent, provocant un dèficit de 3.000 mestres segons els sindicats, "que podria arribar a 4.500 degut al creixement de la població i les condicions laborals ja pactades". Alguns sectors afirmen que les contínues reformes educatives dels darrers vint anys i altres canvis socials han provocat un daltabaix al nivell acadèmic dels alumnes, que en ocasions frega l'analfabetisme funcional. "El dèficit de mestres no farà sino agreujar-ho". L'USTEC, juntament a CCOO i UGT, que inicialment s'hi van posicionar a favor, anuncien mobilitzacions si no s'ajorna el calendari d'aplicació de la sisena hora. La resposta del conseller d'educació, Ernest Maragall, és contundent: "la sisena hora està perfectament estudiada, dimensionada i programada. No variarem les previsions".

Es pretén dissimular el fracàs estrepitós en la gestió educativa aprovant els alumnes per decret

Unai

Classe d'acollida per alumnes extrangers a l'Institut Miquel Tarradell de Barcelona

El pla del departament

El pla de millora de l'educació secundària, presentat el 20 de setembre passat, també provoca fortes protestes. Segons la Federació de Secundària ASPEPC-SPS i l'Associació de Catedràtics d'Ensenyaments Secundaris de Catalunya, el pla preveu incentivar els centres que es comprometin a aprovar el 90% dels alumnes d'ESO (actualment només un 70% obtè el graduat) i el 85% en el cas del batxillerat i els cicles formatius, sense cap mena de control extern sobre el nivell de coneixement (únicament a 2n d'ESO). El Departament, tot i no incloure-ho al pla, assegura que "està previst avaluar les competències dels alumnes a 4t d'ESO". En lloc d'aprovar "per decret", els professors demanen reforçar l'actuació tutorial (incrementant-la una hora setmanal), més desdoblaments i nous professionals, com psicòlegs clínics, mediadors, professorat per aules-taller, programes de professionalització...

En canvi, basant-se en els documents rebuts als més de doscents centres que aplicaran el pla el curs vinent, denuncien que per rebre més recursos i més professors els centres hauran d'aprovar un determinat nombre d'alumnes "independentment de si s'ho mereixen, mesura que entenem com un xantatge i que vulnera la legalitat i degrada l'educació pública". Consideren que la proposta "és perversa" perquè pot provocar que per rebre més recursos els instituts inflin les notes. "És un veritable frau a la societat que pretén emmascarar el fracàs estrepitós de la gestió educativa". A més, "és molt preocupant que l'únic criteri per dotar els centres de recursos adicionals sigui l'èxit acadèmic (extrem que nega el Departament d'Educació), la qual cosa no contribueix a la cohesió social. Acabarem tenint instituts de primera i de segona". "L'ensenyament no és un problema de vendes d'una empresa privada on si s'acull a unes determinades condicions rep subvencions. L'àmbit de l'educació no és això".

BAIX LLOBREGAT // EXPEDIENT DE REGULACIÓ

SAS pretén legalitzar el tancament

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La direcció de SAS ha presentat un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) parcial per acomiadar a 210 persones de la seva planta a Abrera (Baix Llobregat) proveïdora de components per a l'automobilística Seat. El personal directiu i d'oficines no entra en aquest procés mentre tot el productiu es manté indefinidament per torns a la fàbrica paralitzada i organitza actes i concentracions contra el tancament.

L'expedient no afecta al personal d'oficines

Després de més d'una setmana sense cap informació, la patronal de SAS presenta l'ERO i al·lega pèrdues de quinze milions d'euros per a justificar el tancament. També fa públic que no ha aconseguit el contracte d'un nou model de component per a Seat, dotze anys després de produir exclusivament per a la mateixa marca de cotxes en una empresa segregada de la mateixa. Inspecció de Treball de la Generalitat ja va anunciar la setmana passada que "no li tremolaria el pols" a l'hora de sancionar a SAS si aquesta no facilitava la informació requerida. Aquesta setmana, i després de presentar l'ERO, Inspecció ha ampliat la demanda d'informació de l'economia i estructura de SAS.

El comitè d'empresa assenyala que SAS no ha aportat informació suficient per a justificar el tancament, una mancança denunciada fa temps. El delegat de CGT a SAS, Antonio Aranda, ha afirmat que la direcció de l'empresa "sempre ha anat a la seva i ha presentat un ERO buit i sense informació ni cap pla social per a encaixar en la legalitat el tancament". SAS ofereix la mínima indemnització legal: vint dies per any treballat, "un insult a la plantilla" segons el president del comitè d'empresa Emiliano Jiménez.

CGT diu que el tancament és un escarment a la combativitat de la plantilla

Deslocalització a menys d'un quilòmetre

El sindicat CGT insisteix que el tancament és un escarment a la combativitat de la plantilla de SAS en els darrers anys que ha aconseguit importants millores en les condicions laborals i que algun cop ha paralitzat la producció de Seat amb les seves protestes. Així, Inspecció de Treball també demana reiteradament informació a SAS per a saber qui va decidir que el nou model de tauler de control s'hagi concedit a Peguform, al mateix polígon industrial de Martorell. L'Assemblea d'Acomiadades/ats de Seat denuncia que "Peguform ha format secretament a treballadors per a substituir els de SAS i així enfrontar-los per veure qui és més competitiu". Les condicions laborals de Peguform estan molt per sota de les de SAS, com diu el comitè d'empresa des del primer dia de tancament.

CATALUNYA // LABORAL

Denuncien la repressió sindical a Bocatta

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Divendres, a Cornellà de Llobregat, Sant Cugat i Barcelona (Travessera de Gràcia, la plaça de Sant Jaume, la Boqueria i el carrer Boter) van tenir lloc concentracions simultànies davant els restaurants de la cadena Bocatta. L'objectiu era solidaritzar-se amb Mohamed, membre acomiadat del comitè d'empresa. La justificació d'aquesta mesura per part de l'empresa és un comentari realitzat en el fórum de la pàgina web www.comitebocata.com arran del procés sancionador obert a una altra membre del comitè. Segons el grup de suport a Mohamed, l'origen del conflicte està en la reivindicació de les vuit hores de treball. En una entrevista a Kaosenlared .net, Mohamed lamenta la manca d'implicació d'UGT, el sindicat al que està afiliat i representa en el comité.

CATALUNYA // LABORAL

Aturada pel conveni

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La plantilla de l'empresa paperera Estora Enso, situada a Castellbisbal, va tallar el trànsit de les entrades del poble a l'autopista del Baix Llobregat durant mitja hora. Aquesta acció es va realitzar per protestar per la negativa de la multinacional suecofinesa a negociar el nou conveni col·lectiu. Els treballadors denuncien que la direcció de l'empresa ha decidit imposar unilateralment el conveni estatal del paper, davant el bloqueig de les negociacions durant el 2006. Asseguren aquestes fonts que "es volen estalviar els costos d'algunes millores salarials i socials ja conquerides".

A pesar de la tensió que va rodejar la protesta, amb empentes i insults, els directius i administratius, que no secundaven l'aturada, van poder entrar a treballar. El Comitè d'Empresa ja ha anunciat que les mobilitzacions continuaran fins aconseguir les millores exigides, i que ja han convocat sis aturades més durant els mesos d'abril i maig.

Per altra banda, els treballadors de Mahle, situada a Vilanova i la Geltrú (Garraf) han rebutjat el preacord de l'empresa amb CCOO i UGT en el referèndum intern. Aquest acord ampliava els torns de feina, incloent els nocturns de cap de setmana i alguns festius, i no s'ha acceptat per només trenta-tres vots de diferència. La CGT demanava el vot contrari.

Davant aquest trencament de les negociacions, el Comitè d'Empresa ha anunciat noves jornades de vaga, la primera ja realitzada el dimarts 13 de març, per tal de millorar les condicions de futurs acords.

BARCELONA // LES MOBILITZACIONS VAN MÉS ENLLÀ DE LES COMARQUES GIRONINES

800 persones exigeixen a Barcelona l'alliberament de Núria Pórtulas

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Manifestació en suport de Núria Pórtulas a Barcelona Toe

Unes 800 persones van manifestar-se aquest passat dissabte a Barcelona per exigir la llibertat de la Núria Pórtulas, la jove detinguda a Girona sota la llei antiterrorista i empresonada per ordre de l'Audiència espanyola a la presó madrilenya de Soto del Real. La manifestació, que anava encapçalada per una pancarta amb el lema "Volem la Núria a casa ja", va sortir del Portal de l'Àngel i va transcórrer pel centre de Barcelona en direcció a la Plaça de Sant Jaume. Durant el recorregut els manifestants van estar cridant contra la llei antiterrorista, contra ICV-EUiA, per considerar-los els instigadors de la detenció i empresonament de la jove, i per la seva llibertat així com la de tots els presos. A l'arribar a la plaça de Sant Jaume la capçalera de la manifestació va dirigir-se cap a la seu d'ICV on va llegir-se el manifest de la campanya per la llibertat de la Núria Pórtulas i es van seguir cridant consignes contra el conseller d'Interior Joan Saura per ser el responsable polític de l'operació policial dels Mossos d'Esquadra. Finalment la manifestació va retornar a la plaça Sant Jaume on es va tornar a llegir el manifest

Els manifestants van cridar consignes contra ICV per la seva responsabilitat en l'empresonament

de la campanya i es va donar per acabada la manifestació. Durant tot el seu recorregut un ampli dispositiu dels Mossos d'Esquadra va estar envoltant els manifestants així com va desplegar cordons policíacs davant de diferents edificis de les institucions per es on va passar.

Anteriorment a la manifestació per la llibertat de la Núria i durant el recorregut de la manifestació contra la guerra i l'ocupació de l'Afganistan i l'Iraq, un grup de persones va desplegar una pancarta exigint la llibertat de la jove davant el bloc d'ICV-EUiA per denunciar la seva actitud.

Entreguen 3.000 firmes de solidaritat a la delegació de la Generalitat a Girona

Els pares i el germà de la Núria Pórtulas van entregar el passat dimecres 14 de març 3.000 firmes en suport a la campanya per la llibertat de la jove davant la delegació de la Generalitat a Girona. La recollida de firmes s'engloba dins les diferents mobilitzacions que està portant a terme la campanya per pressionar a la conselleria d'Interior i l'Audiència espanyola perquè deixin en llibertat i arxivin el cas contra la Núria. En l'entrega de les firmes el germà va criticar també el fet que en 35 dies que es portaven d'empresonament preventiu els Mossos d'Esquadra encara no hagin aportat cap de les proves que van indicar que eren concloents per empresonar a la Núria. En l'entrega de les firmes també va denúnciar el fet que era la cinquena vegada que es presentava una instància a la Generalitat reclamant una reunió amb el conseller d'Interior Joan Saura i que encara no han rebut cap resposta a aquesta demanda.

Ponent es va afegir a les mostres de suport cap a Núria Pórtulas, el passat dimecres 14, amb una xerrada al Centre Social la Maranya

Per altra banda dos ajuntaments més, el de Sant Gregori i el de Santa Coloma de Farners, han aprovat mocions de suport a la jove Núria Pórtulas i s'afegeixen a les de Sarrià de Ter, Sant Julià de Ramis i Girona.

Les mobilitzacions es mantenen i s'extenen per Ponent

L'Assemblea per la llibertat de la Núria Pórtulas, davant el fet que es manté la presó preventiva, tot i que el cos dels Mossos d'Esquadra encara no ha aportat cap nova prova que demostri la culpabilitat de la jove, mantindrà les mobilitzacions cada dimecres davant les seus d'ICV de Girona, Barcelona, Vic i Lleida. Ponent es va afegir així a les mostres de suport cap a Núria Pórtulas, el passat dimecres 14, amb una xerrada al Centre Social la Maranya, que va servir per explicar la situació actual de la jove, després d'un mes empresonada preventivament. El dia següent a la xerrada es va fer una concentració davant la seu d'ICV-EUiA a la capital de Ponent, situada a la cèntrica plaça de Ricard Vinyes. La concentació va reunir una quarantena de persones.

Pel pròxim 24 de març des de la campanya s'està preparant una gimcana per la ciutat de Girona en la que participaran diferents esplais i agrupaments escoltes de la ciutat així com una nova manifestació que sortirà de davant la subdelegació del govern de la ciutat de Girona a les 19 h. Per altra banda es seguiran recollint firmes tant des de la pàgina *web* de la campanya, com a partir dels diferents locals i paradetes que es fan tant a Girona com a altres localitats de les comarques gironines per fer una nova entrega davant la delegació de la Generalitat.

Carta de Núria Pórtulas des de la presó

Bon vespre gran família! Aquí unes paraules breus amb moltes ganes per a totes vosaltres. La veritat és que jo, la Núria, no sabia mai si definir-me com anarquista ja que des de sempre he dit que sóc la Núria i que actuo i faig les coses d'una determinada manera perquè al llarg del meu procés vital he recollit i he deixat enrere tot allò que creia oportú en el seu moment.

Amb tot això us vull dir, cridar ben fort i reafirmar-me que no combrego amb cap de les seves lleis creades a la seva justa mesura, que aquí l'únic terrorista existent és l'Estat i tots els seus súbdits, esclaus de les classes dirigents, conformistes, obedients i mandats que fan el possible per destrossar famílies a canvi d'un sou fix.

Que de ben segur que cap d'ells ha gaudit i ha passat els moments extraordinaris de la seva trista vida, com jo he fet amb totes vosaltres. També cal dir que mai atraparan la meva felicitat per molts augments de sou que tinguin, i que tot i estar entre reixes no arrencaran la meva llibertat.

Així com diu George Orwell en el seu llibre 1984: hem de ser conscients de la nostra força, la força d'estar al carrer i vosaltres ho esteu demostrant.

No pas per portar una pistola i una porra a la cintura ens podreu arrabasar les nostres ideologies. Ara jo no són accions per les quals ens criminalitzen sinó per pensar d'una determinada manera, la llibertat d'expressió no entra en el seu llistat de vocabulari habitual, és una paraula desconeguda per ells. De ben segur que mai s'han expressat amb llibertat.

Tot i això, no sé ni ho saben, però la vostra força i la vostra energia està travessant aquests murs de formigó, aquí les noticies arriben lentes però de mica en mica es van filtrant.

Més aviat o més tard estaré aquí entre vosaltres donant guerra, que la revolta no s'aturi, tant a dins com a fora continuarem lluitant.

Gràcies per la vostra resposta incondicional. Amb molt d'amor i molta ràbia des d'una de les gàbies de l'Estat.

Solidaritat amb l'"Escamot Dixan" i fins que tots i totes les presxs siguem lliures.

Salut i força Núria!

Soto del Real, a 22 de febrer de 2007.

SABADELL // EL DOBLE DESALLOTJAMENT ES CONTESTAT AMB UNA OKUPACIÓ

Dos nous desallotjaments posen ICV al punt de mira del Moviment Popular

Directa Sabadell
/sabadell@setmanaridirecta.info/

Façana de la casa okupada dissabte i rebatejada com a Palau de Miraflores David Datzira

Quatre furgones d'antiavalots dels Mossos d'Esquadra van desallotjar a les 7 del matí del passat dijous 15 de març la vivenda situada al carrer Joan Plans. Sense previ avís formal ni presentació física de l'ordre judicial de desallotjament cautelar dictada pel Jutjat d'Instrucció número 5 de Sabadell, van rebentar la porta, van identificar les persones que eren a dins i quatre policies de paisà encaputxats van regirar tota la vivenda, incautant-se de material personal de la gent de la casa. Tot seguit es van dirigir al centre social Malcolm X i van repetir un procediment que, segons la versió expressada el mateix matí en roda de premsa per un membre de l'Assemblea d'Okupes (AOS) i un membre de l'assemblea del centre social, va estar ple d'irregularitats: "Quan els cossos policials han permès que els joves entressin a treure algunes de les coses, faltaven objectes com un ordinador i diners. Un dels joves ha estat amenaçat pels Mossos de ser acusat de desobediència. Aquest espai, a part de ser el local de reunions de tres col·lectius, com l'Assemblea de Joves del Sud, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i la Plataforma Antifeixista, era l'únic espai autogestionat del jovent al barri, i un espai que acollia activitats molt variades com xerrades, sopars populars, i altres activitats lúdiques i culturals." També el Moviment Popular de Sabadell, a través dels seus dos portaveus, va emetre un comunicat segons el qual assumien "l'agressió com a pròpia, i també les conseqüències i respostes que aquesta generi".

Van identificar les persones que eren a dins i quatre policies de paisà encaputxats van regirar la casa

L'endemà al matí la seu d'ICV de Sabadell va aparéixer empastifada de pintura i plena de comunicats de l'AOS reivindicant l'acció, fet que va provocar la presentació d'una denúncia davant dels Mossos i una ràpida condemna de l'aparell de la coalició així com de la resta de partits representats al ple, inclosa l'Entesa per Sabadell. En l'esmentat comunicat, l'assemblea retreu als representats de la coalició que hagin acceptat dirigir la Conselleria d'Interior "per mantenir unes quotes electorals determinades i arrencar vots a sectors descontents del PSC" i afegeix en estil directe que "no us tremola el pols a l'hora de canalitzar i legitimar la violència estructural del sistema (en forma de violència jurídica i policial) cap als moviments d'oposició que van sorgint fruit de les contradiccions socials" per acabar afegint que "Us tornarem amb pedres d'odi tanta repressió".

En la mateixa línia de resposta, el mateix col·lectiu va okupar aquest dissabte una vivenda al barri de la Creu Alta de Sabadell que anomenà "Palau de Miraflores". La casa feia més de 50 anys que romania buida i els veïns havien adreçat en múltiples ocasions queixes al consistori per la desatenció de l'immoble i les molèsties que aquesta generava.

SABADELL // VUIT ANYS DESPRÉS DE L'ATAC FEIXISTA A L'ATENEU INSURRECTE

Nova maniobra dilatòria en el judici contra quatre ultradretans

Directa Sabadell
/sabadell@setmanaridirecta.info/

El judici per l'atac comès el 1999 contra l'Ateneu Popular Insurrecte haurà d'esperar encara fins al proper 25 de setembre. La vista oral prevista per dilluns passat es va suspendre, a petició de la fiscalia i les defenses dels processats, per la incompareixença de l'imputat Manuel Rodríguez Martínez, candidat a les passades autonòmiques en les llistes del MSR (Movimiento Social Republicano), i la d'un testimoni proposat pel fiscal.

La no compareixença d'aquest processat no va poder ser justificada per cap dels coacusats –amb els que comparteix militància i, quatre mesos enrere, fins i tot candidatura electoral– ni pel seu propi advocat. Tots van respondre amb un lacònic 'no' la pregunta formulada pel jutge Guillermo Ruiz de Polanco, que els va requerir si coneixien el parador de l'imputat. Abans Ruiz de Polanco havia obert el judici assenyalant que no era responsable del retard i que se sentia "avergonyit" per obrir la vista oral 8 anys després de l'assalt perpetrat per un escamot d'ultradretans encaputxats a l'Ateneu Popular sabadellenc. L'exjutge de l'Audiència Nacional va reblar-ho amb un "esto es lo que se llama deficiencias estructurales de la administración de la justicia. Vamos, un cuento chino".

Un cop decidida la suspensió, la secretària va fixar com a nova data per a la vista oral el proper 25 de setembre, malgrat que va haverhi un tímid i fracassat intent d'un advocat dels ultres per evitar-ho, adduint que aquell dia tenia un altre senyalament. Aquesta estratègia dilatòria emprada pels acusats, que s'han personat amb quatre advocats diferents, ja es deduïa dels darrers escrits presentats durant tota la instrucció del cas. Aquesta estratègia dilatòria es va consumar i evidenciar novament quan tan sols una hora després de suspendre's la sessió, Manuel R.M. es va personar als jutjats excusant la seva absència i evitant de ser posat en busca per la Policia. Aquell assalt, segons queda acreditat en l'informe final del fiscal, estava encapçalat per Tomás Tomey, que va esgrimir una pistola i va amenaçar de mort els presents, mentre set encaputxats més produïen diverses trencadisses i destrosses al local. Anteriorment els ultres havien agredit amb cadenes i robat dues persones més. 10 minuts després eren detinguts en un bar amb el telèfon mòbil d'un dels agredits. El fiscal demana per tots elles penes de més de 5 anys de presó per dos delictes de robatori amb violència i amenaces i dues penes multes de 20 dies i 2 mesos per les faltes de lesions i danys.

Tres dels processats són membres destacats del grupúscul feixista MSR. Per denunciar i recordar aquests fets, més d'un centenar de persones ja es van concentrar diumenge a Sabadell sota el lema 'No Oblidem'. Dilluns al matí, una hora abans del judici, una trentena de persones es van concentrar en suport solidari als testimonis, mentre eren fotografiats de prop per agents uniformats dels Mossos d'Esquadra. No va ser el darrer incident policial de la jornada: un cop suspesa la sessió i a les portes del Jutjat Penal núm. 3, un destacat inspector de la policia espanyola desitjava 'Bona sort' a l'ultradretà Tomey, el mateix que vuit anys enrere va esgrimir la pistola en l'assalt a l'Ateneu. La Plataforma Antifeixista de Sabadell ha denunciat el fet que l'Ajuntament encara no s'hagi posicionat i que no es personés com a acusació particular com havia promès en el moment dels fets.

EMPORDÀ // TRANSPORTS

Al·legacions contra el trasllat de l'estació de Figueres

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

La plataforma Salvem l'Empordà porta a terme, des de fa aproximadament un mes, una recollida de signatures d'al·legacions en contra del projecte de trasllat de l'estació de Figueres al poble veí de Vilafant. Ha realitzat també una campanya informativa sobre el projecte explicant la seva opinió, després de constatar que moltes persones, fins i tot usuàries de RENFE, encara no n'estan assabentades. Salvem l'Empordà demana la retirada del projecte i que s'estudiï l'alternativa prevista de soterrament de les línies ferroviàries en el traçat actual.

L'estació allunyada del centre impediria l'accés a peu per a molts usuaris mentre que l'actual el facilitat

El projecte del ministeri de Foment vol desmantellar l'actual traçat ferroviari que creua la població de Figueres amb diversos passos a nivell i també l'estació de tren d'aquesta ciutat, i traslladarla al poble veí de Vilafant, on també s'ubicarà l'estació del TGV. El traçat implica la construcció de 13.8 Km de noves vies, un túnel per sota del Castell de Sant Ferran i diversos talussos de fins a 9 metres d'alçada fins a enllaçar amb l'actual traçat del tren convencional al terme de Peralada.

Salvem l'Empordà reivindica que tant el TGV com el tren convencional passin soterrats per Figueres, tal com s'estudia fer a poblacions com Girona, Vic o Montmeló. També demanen que es mantingui l'ubicació de l'estació actual, si tuada a escassos 600 metres de la Rambla i que es troba al centre poblacional, geogràfic, comercial i turístic, fet que facilita l'accés a peu per a molts usuaris. A més, segons la plataforma, aquest nou traçat se suma a la resta d'infraestructures previstes entorn de la ciutat de Figueres, que tindran un impacte sense precedents.

L'associació per la promoció del transport públic PTP també s'ha adherit a aquesta campanya, amb la presentació al ministeri de Foment d'un total de 42 al·legacions, en les que afirma que el projecte empitjorarà no només l'accessibilitat dels figuerencs al tren –actualment el 80% de residents de Figueres viuen a menys de 15 minuts de l'estació– sinó també dels molts turistes que visiten la ciutat.

Brasil; la que pers

Brasil és el segon país del món en nombre de casos de lepra. I malgrat que en aquest país la malaltia té un tractament gratuït, any rera any segueixen apareixent al voltant de 40.000 nous afectats. La lepra, una malaltia infecciosa i contagiosa provocada pel bacil de Hansen, ataca els nervis perifèrics de la pell i inclou com un dels seus principals símptomes la insensibilitat al dolor. Malgrat que la seva transmissió és molt difícil –es calcula que un 90% de la població és immune– i necessita un contacte llarg i continuat per transmetre's, els individus afectats han estat històricament reclosos i allunyats de la població. D'aquesta manera es van estendre en diferents països les denominades leproseries i colònies on només residien "leprosos" per sempre més. Al Brasil la gran bossa de pobresa ha contribuït al fet que la lepra no hagi desaparegut del tot, com tampoc h que segu família i treballa d tades; té la majori riament e de la salu nació i la malaltia, ció ja qu d'esborra de les me rebuig m no pugui és únican reelecció Silva, mo

Text: Cristina Silven

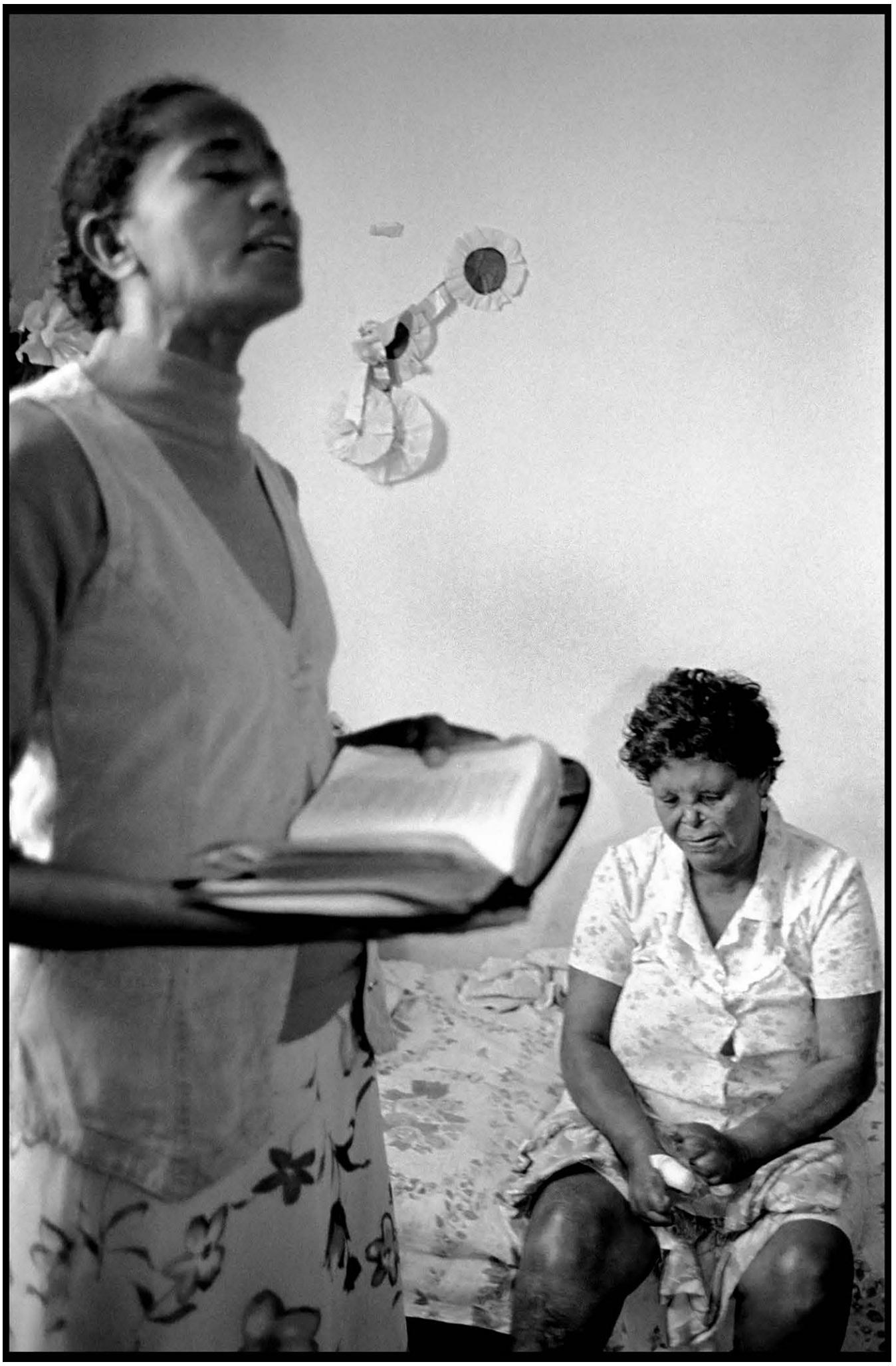

lepra isteix

no ha fet la discriminació cap als afectats, ueix implicant la pèrdua de la feina, la els amics. La ONG brasilera MORHAN defensant els drets de les persones afec- cent nuclis repartits per tot el territori i a de membres són voluntaris, majorità- expacients, juntament amb professionals t. La lepra és un exemple que la discrimi- a por provoquen més mal que la pròpia i que la prevenció és millor que la cura- e les seqüeles que produeix són difícils r, no només dels seus cossos sinó també ents dels que els contemplen, provocant algrat que la persona estigui curada i ja contagiar. Per això, al Brasil, la solució no ment mèdica sinó política i social. Amb la l'any 2006 del president brasiler, Lula da lts somien amb eradicar per fi el mal.

te. Fotografia: Sergi Reboredo

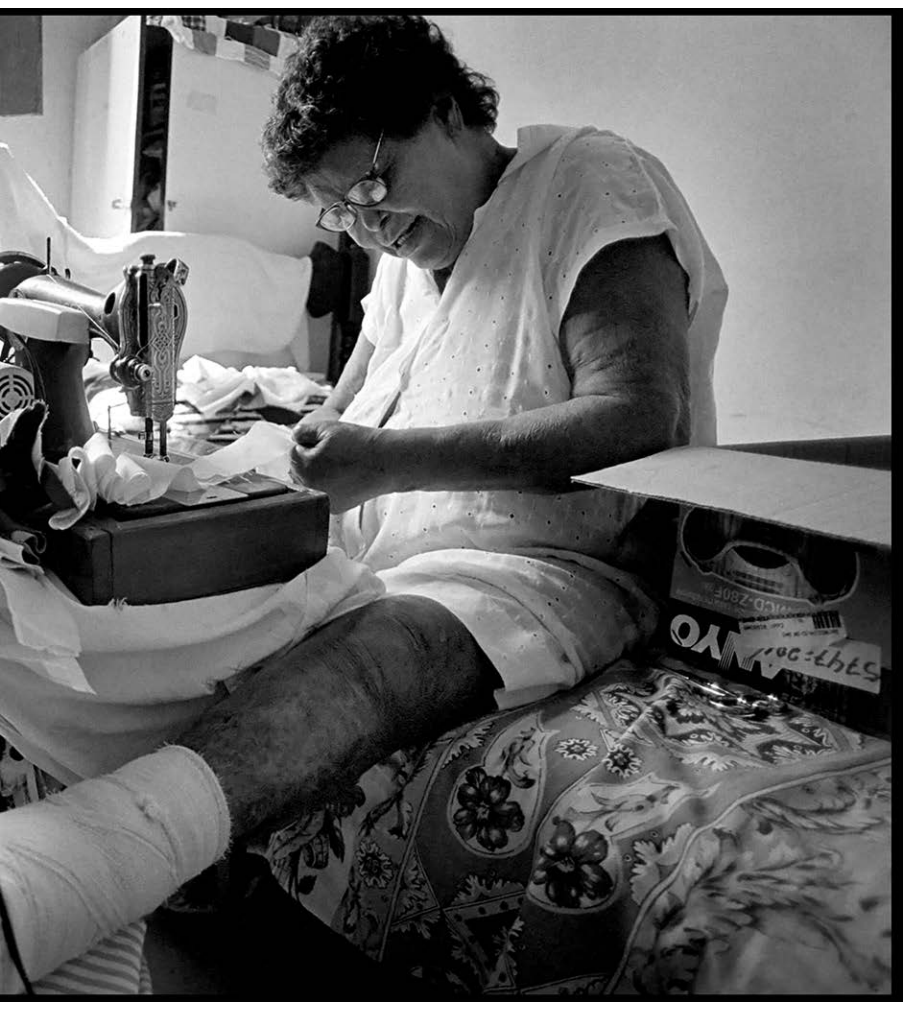

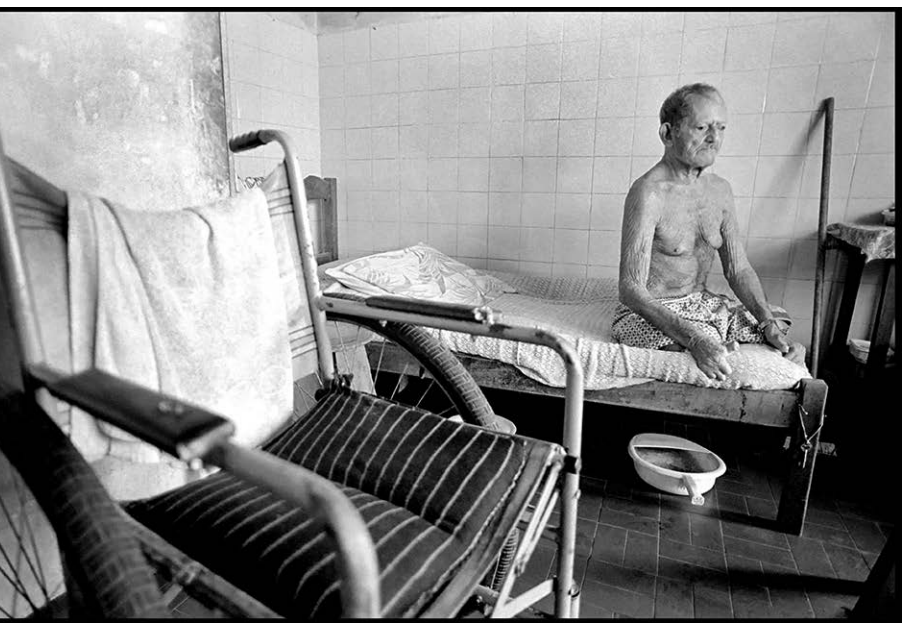

Dies fotuts

☞ David Fernàndez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Hi ha dies que sobreviure sembla una epopeia, jorns on refer-se és pura quimera, en hores d'absolut desconcert amb absències colpidores que no saps on ens duran. Si, és així. Definitivament hi ha dies refotudament fotuts, on se't fa impossible projectar o albirar no el futur, sinó demà i demà passat. I on et sorprens, lluny de tot, plorant per les cantonades, reconeixent-te en els ulls enrogits dels altres, que no saben què dir-te, ni on (re)clamar ni què carai esbrinar. Només cridar contra el vent.

Dimarts passat –quan l'autoengany no val, és ben inútil negar-ho- això va passar. Com un cop sec que et desconnecta i et paralitza. Molts érem a casa, el vespre queia i era tard. I l'última trucada del dia et volia dir, i no sabia com, que en Joan García, el nostre Joan García de la FAVB, i d'Entrepobles i de l'acampada del 0'7% del 1994, acabava de morir després d'intervenir en una reunió municipal que abordava qüestions d'infància i immigració. Vuit punts al peu del canó dient les coses tal com són i en Joan va plegar. Amb la mateixa coherència amb la que va viure.

Des d'aleshores, certament, tot ens sembla més difícil. A penes feia 10 dies que estàvem (re)intentant (re)fernos a la idea –i com costa– que el tupamaro Huertas Claveria, el nostre Huertas també, havia marxat. Dos vides paral·leles i entrecreuades de periodisme de combat social i de combat social als barris, que ens han convertit les darrers setmanes en un desconcert d'absències, buits i buidors.

L'Eva de la FAVB ho va reblar preguntant-se "que farà la mort amb tanta vida". La Gabriela Serra, des de Bolívia, també: "fidelitat a la lluita i l'estima, morint com va viure". I les amigues d'Entrepobles, també: "No marxis molt lluny, Joan. T'estimem". De mica en mica, tristesa i ràbia, dols i dolors d'absència van començar, molt a poc a poc, a atenuar-se. Intentem treure el llast de la tristesa per poder celebrar que en Joan i en Josep Maria van ser reals. Que han viscut. Que va ser aquí. Que sense ells tot hauria estat molt més difícil encara. I que ens queda la seva tossuderia (la de tots dos) i la seva autenticitat inesborrable. La de tots dos, també. Inalterable en el temps i present a cada instant.

Des de dimarts passat –és inútil negar-ho– encara no hem parlat del Joan amb paraules. Simplement ens mirem i ja ens entenem. De la nostra motxilla carregada de memòries i lluites, dignitats i solidaritats, i els companys que t'han fet créixer per dins i donar-te per fora.

Sí, carai, és així. Hi ha dies fotuts que duren segles, jorns que semblen eterns i Joan Garcías que es trobaran a faltar cada segon. En cada mateix segon on s'ens apareixerà la dolça certesa que ens van ensenyar: curiosament, que els dèbils de veritat mai es rendeixen. Mai dels mais. Ni aquí ni allà ni enlloc. Com tu, Joan, com tu. Tu sempre per nosaltres fins al final. I d'ara endavant, quin petit remei i quina gran sort, nosaltres per tu. Seguirem entrepobles, company. I entreveïns i entrepobres i entrebarris. Perquè segueix sent una festa, un miracle i un honor tenir-te per company. No marxis molt lluny, doncs, que et seguim necessitant. Sobretot en els dies fotuts que arroseguem des de dimarts passat. T'estimem, bonic.

L'Urgell // Campanya contra les Tortures

Lluís Llach es solidaritza amb el jove de Torà que va denunciar tortures

☞ Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

El passat divendres 16 de març, Tàrrega va ser l'escenari d'un acte contra la tortura que va comptar amb la participació del cantautor Lluís Llach. Unes 400 persones van emplenar l'antic mercat municipal targarí. L'Assemblea de Suport al Jove de Torà organitzà aquesta jornada emmarcada dins de la campanya pel reobriment de la querella per tortures interposada per Jordi

A més de Llach, van participar-hi en Jordi Vilaseca, en Ramón Piqué, de Memòria contra la Tortura, i en Martí Majoral, d'Alerta Solidària

Vilaseca, un jove de la població segarrenca de Torà detingut sota la legislació antiterrorista l'abril del 2003. Aquesta querella per tortures va ser arxivada per segona vegada el passat 2 de febrer pel nou jutge Jordi Guasch (veure Directa núm. 36 i 40).

Antic mercat municipal de Tàrrega, on es va fer el col·loqui Ari

L'acte va iniciar-se amb un col·loqui on, a més a més de Llach, van participar-hi el propi Jordi Vilaseca, en Ramon Piqué, de l'associació Memòria contra la Tortura, i en Martí Majoral, de l'organització antirepressiva Alerta Solidària. Durant el seu parlament, Llach va destacar el continuisme polític, policial i judicial que es va dur a terme durant la transició i que encara avui s'arrossega. També va destacar la por com un factor molt influent per evitar els canvis socials. Per la seva part, Vilaseca va explicar el seu cas personal, Piqué va incidir en les causes de la pràctica de la tortura i en les mesures per eradicar-la, i Majoral denuncià amb noms propis alguns dels responsables de dirigir la tortura al Principat.

Després del col·loqui va començar un recital amb els i la cantautora Meritxell Gené, Roger Mas, Diego Paqué, El Noi del Cirerer, la Fera, Comandante Rock i el Gall Roig i Negre.

Girona // Antimilitarisme

Un centenar de persones protesten davant Rajoy per les mentides del PP

☞ Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Més d'un centenar de persones van sortir al carrer a Girona el 15 de març passat per protestar per la visita del líder del PP, Mariano Rajoy, a la ciutat. Els manifestants van aprofitar el "tour" de Rajoy per les comarques gironines per expressar la seva indignació, la crispació i confrontació creades amb finalitats partidistes i electoralistes a través de mentides sobre Catalunya i el procés de pau al País Basc. Una mostra d'aquesta indignació es va viure al matí a Figueres. Quan Rajoy es dirigia caminant cap al Museu Dalí, una dona gran que passava pel carrer en adonar-se de la presència del líder del PP va exclamar indignada: "Què fa, aquest fatxa aquí? Que se'n vaig cap a casa seva; només ens fa mal". "Desgraciat", va cridar la dona al líder del PP, que va defensar el dret del seu partit a manifestar-se i concentrar-se però que

Toe

va qualificar com a "molt antidemocràtiques" les cassolades que van celebrar-se ahir a Catalunya davant les seus del Partit Popular en protesta no només per les mentides que està dient ara sobre el procés de pau sinó per fer memòria de les mentides que va dir per tal de justificar el suport que quan era al capdavant del govern de l'Estat va donar al govern dels EUA per a envair l'Iraq.

Cornellà de Llobregat // Pendent d'expulsió

Cacera de sense papers

☞ Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El passat dimecres 7 de març va ser detingut a la plaça de la Renfe de Cornellà Salah Darhi (Directa 41). La seva situació no és molt diferent de la d'altres immigrants sense papers que viuen a Catalunya.

Salah fou detingut en una operació conjunta de la Policia Autonòmica, la Municipal i l'Estatal (que és qui té les competències d'immigració). A Cornellà, igual que en altres ciutats de l'àrea metropolitana de Barcelona, són habituals la instal·lació de *check points* a les sortides del metro i el tren amb l'objectiu de caçar els sense papers. La detenció de Salah, però, es produir quan s'anava a reunir amb la seva advocada. Portava la documentació per sol·licitar la regularització per arrelament, després de més de tres anys de residència continuada i després de la denegació de la sol·licitud el 2002 i el 2005.

Les condicions de la detenció

En un primer moment, va ser enviat a la comissaria de la Policia Nacional a Via Laietana (Barcelona). On es va passar dos dies sense dormir, per les condicions insalubres del calabós, i sense menjar, ja que només li oferien entrepans de pernil. Posteriorment, va ser conduït davant la jutgessa de guàrdia on va ser atès per un traductor d'àrab, llengua que no entén ja que Salah és amazic. Actualment, està detingut al Centre d'Internament per a Estrangers a l'espera que es faci efectiva la seva explusió.

"Llibertat per Salah Darhi"

L'única diferència amb altres immigrants en procés d'expulsió és que Salah és membre actiu de l'associació "Sense Fronteres", de Cornellà. Aquest és un col·lectiu que des de les tancades del 2001 ha mantingut la lluita per la regularització dels immigrants sense papers. Des d'aquesta associació i d'altres entitats de la ciutat s'han dut a terme diverses accions en solidaritat amb Salah a fi d'aconseguir-ne l'alliberament. L'última el passat diumenge, on cent persones es van concentrar a la plaça Catalunya de Cornellà. La concentració es va desplaçar fins a la comissaria de la Policia Estatal on va entregar un plec de signatures sol·licitant l'alliberament i la retirada del procés d'expulsió.

BARCELONA // HABITATGE NÒMADA

Expulsen trenta famílies d'un campament gitano al Poblenou

Edu Bayer

Gemma Garcia
/redaccio@setmanaridirecta.info/

A les 9 del matí del passat dilluns 19 de març, els Mossos d'Esquadra arribaven a un solar del barri del Poblenou de Barcelona per desallotjar una trentena de families galaicoportugueses. La majoria ja havia abandonat el campament durant la setmana, tan sols hi resistien vuit famílies en un solar contigu sense ordre de desallotjament. Tot i així, segons alguns afectats, el jutge, acompanyat de l'advocat de l'empresa propietària i membres de serveis socials de l'Ajuntament van voler fer-los fora sense ordre judicial. La majoria de les famílies han marxat cap a alguna de les naus industrials ocupades per altres famílies i, segons ha informat el jutge, les vuit que habiten al solar sense ordre judicial hauran d'abandonar-lo en unes tres setmanes, després d'una notificació. Una excavadora ja ha començat a netejar el solar, propietat de la immobiliària Nucli S.A. L'Institut Català de Finances Holding S.A, que pertany al servei financer públic de la Generalitat, està darrera d'un dels principals accionistes de Nucli S.A, Catalana d'Iniciatives SCR S.A. Paradoxalment, des de fa dos anys, Generalitat i Ajuntament duen a terme un pla d'inserció de les famílies, delegat a l'empresa Vincle (De dalt a baix, DIRECTA 27), que no ha tingut cap efecte pràctic.

BON PASTOR // ESPECULACIÓ

Acció de suport a les Cases Barates

Joves reconstruïnt teulades al Bon Pastor Toni Arnau

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El dissabte 17 unes 50 persones de barris propers a Bon Pastor (Barcelona) –Santa Coloma, Sant Andreu, Clot, Verneda...– van entrar a tres cases tapiades del carrer Albí. Segons el col·lectiu de suport, "l'okupació vol garantir un accés segur als sostres de les cases per arreglar-los". Es dóna el cas que des de principis de gener les poques famílies que encara no han acceptat el tracte amb el Patronat de l'Habitatge viuen al costat de cases tapiades i sense teulada. Fruit d'això són les filtracions d'aigües, el perill de curtcircuits, les rates, etc.

L'acció va finalitzar al vespre en un ambient distès després de la presència policial al matí i l'hostilitat de diversos veïns enfrontats a les families que encara resisteixen a casa seva i no volen firmar cap acord. Abans, però, es van arreglar tres sostres, es van pintar les façanes que estaven molt brutes i es va explicar la situació de l'assetjament que pateixen aquestes persones, a les que la policia ni tan sols accepta les denúncies.

ESTAT ESPANYOL // ENTITATS DE SUPORT PRESENTEN UN INFORME

Els mitjans eviten parlar de les causes del fenomen "sense sostre"

Lluc Salellas
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un estudi realitzat per la "Red Nacional de Entidades que trabajan con personas sin hogar" sobre la relació entre el col·lectiu de persones que viuen al carrer i la resta de la societat, especialment els mitjans de comunicació, conclou que aquests últims es caracteritzen per centrar la informació sobre els "sense sostre" en aspectes puntuals i molt concrets i abandonar qualsevol referència a les causes estructurals que porten milers de catalans a viure permanentment al carrer. El mateix estudi, fet a partir de quasi cinccents retalls de premsa estatal recollits durant el 2006, assegura que un dels principals problemes per millorar la situació social del col·lectiu sense sostre és el llenguatge que utilitzen constantment els mitjans de comunicació, i també bona part de les institucions. Un llenguatge que, segons l'estudi, està forjat a través de perillosos estereotips, descripcions dels ciutadans a partir de la nacionalitat, de l'edat o de l'educació o l'ocultació de dades com per exemple que, a nivell estatal, el nombre d'indigents morts és igual al de persones mortes per raó de la violència de gènere.

La investigació, duta a terme durant l'any passat, conclou que, en l'actualitat, el conjunt de persones que viuen al carrer es troben en una situació basada en la violència, entesa com la influència que fa que les persones es comportin per sota de les seves realitzacions potencials. Una violència que, segons els autors, es pot definir com a violència estructural latent i personalment manifesta. D'aquesta manera es resumeix que els "sense sostre" pateixen permanentment situacions violentes com a conseqüència de l'acció d'institucions, bancs, poders públics, etc. i, d'altra banda, de la interacció diària amb altres ciutadans. La diferència, però, entre les dues formes de violència rau, segons la investigació presentada, que la primera és amagada, especialment en els mitjans, i la segona és coneguda per la majoria de la població.

> *Les persones que viuen al carrer es troben en una situació basada en la violència*

Aquestes conclusions s'han presentat conjuntament amb les dades recollides dels retalls de premsa. També s'han presentat altres definicions de com els mitjans enfoquen el dia a dia dels indigents i de la repercussió de l'enfocament en la interacció social entre persones amb sostre i persones sense sostre. Un exemple és la constatació que mentre les estadístiques reals mostren que hi ha una juvenització, feminització i *migratització* del fenomen, els mitjans continuen presentant l'home de mitjana edat d'origen català com l'únic cas de persona potencial que viu al carrer. Dos exemples més de l'enfocament comunicatiu són, d'una banda, el fet que, segons les dades, es tendeix, a nivell de premsa, a deshumanitzar la situació dels "sense sostre" a partir de l'ús d'articles generalitzats i poc concrets, de tal manera que els lectors no poden relacionar-la amb persones o imatges ja conegudes. D'altra banda, la informació que s'ofereix és molt tècnica i no existeixen editorials que posicionin un mitjà respecte l'existència d'un col·lectiu que, en aquest cas, agrupa milers de persones només a Catalunya, els indigents.

Per últim, l'estudi apunta solucions i millores que des de la "Red Nacional de Entidades que trabajan con personas sin hogar" es creuen necessàries per transformar la situació actual dels indigents i la seva relació amb el món de la comunicació. Segons els promotors de la investigació, el periodisme hauria de tendir a utilitzar una terminologia més precisa, adequada, i mancada de prejudicis i estereotips, i a parlar de les causes estructurals que provoquen la pobresa que deriva en la vida de carrer de moltes persones. Pel que fa a la societat civil, el conjunt d'entitats proposen donar respostes a la situació a partir de la cooperació a través de xarxes ja que, segons ells, la problemàtica dels "sense sostre" és tan complexa que s'ha de crear una estructura àmplia que permeti abastar-la. A part, la Red també proposa que els indigents passin a ser considerats ciutadans "de debò" per les pròpies institucions ja que considera que en l'actualitat són tractats només com a ciutadans de segona.

SANTS // OKUPACIÓ

Desallotjament de Can Punxes

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La casa Can Punxes, al carrer Vallespir 61 del barri de Sants, va ser desallotjada el 20 de març a les 6 h. Una unitat d'antiavalots dels Mossos va rebentar la porta encara de nit i va fer fora els ocupants, deixant-ne les pertinences al carrer. Feia un any i dos mesos que s'havia rehabitat, tot i que ja havia estat okupada anteriorment l'any 2004. Els propietaris l'han retapiat per deixar-la de nou buida. S'ha convocat una manifestació per divendres 23 de març a les 19:30h a plaça de Sants.

CANET // OKUPACIÓ

Okupen el cine Miramar

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

A cinquanta metres de l'estació de Renfe de Canet de Mar es troba l'antic cinema Miramar. El 17 de març va ser okupat per tal de reobrir-lo a la població i denunciar alhora el projecte urbanístic que afecta la zona. Des de l'Assemblea d'Okupes de Canet conviden tothom a apropar-s'hi per tal d'ajudar en la neteja i participar en la presa de decisions sobre el futur de l'espai, rebatejat com a CSO Cine Miramar. És al carrer Balmes 17.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Occitània // Llengua

›› Un any més, milers de persones es van manifestar a Besiers en defensa de la llengua occitana el dissabte 17 de març. L'Estat francès no ha signat mai la Carta Europea de les Llengües Minoritzades, i en àmbits tan importants com l'escola pública manté en situació de total marginació les llengües no franceses. Un ampli moviment social demana l'oficialitat de l'occità.

Cuba // Ecologia

›› El concepte de "petjada ecològica" calcula la biosfera que necessita cada persona per les seves activitats. Els països enriquits gasten més biosfera de la que els pertoca, mentre els empobrits en consumeixen menys. Només hi ha un país al món que tingui un índex de desenvolupament humà digne (xifres de l'ONU) i la seva "petjada" sigui sostenible: Cuba.

Brasil // La qüestió de les terres dels descendents dels esclaus

'Quilombos', el renaixement de la consciència negra al Brasil

El 13 de maig es compliran 119 anys de l'abolició de l'esclavitud al Brasil. Aquest aniversari està marcat pel ressorgiment de la consciència negra i per una reflexió profunda del passat cultural del país que ha de permetre entendre aspectes del Brasil contemporani.

✑ **Joan Ribas**
/Natal i Barcelona/

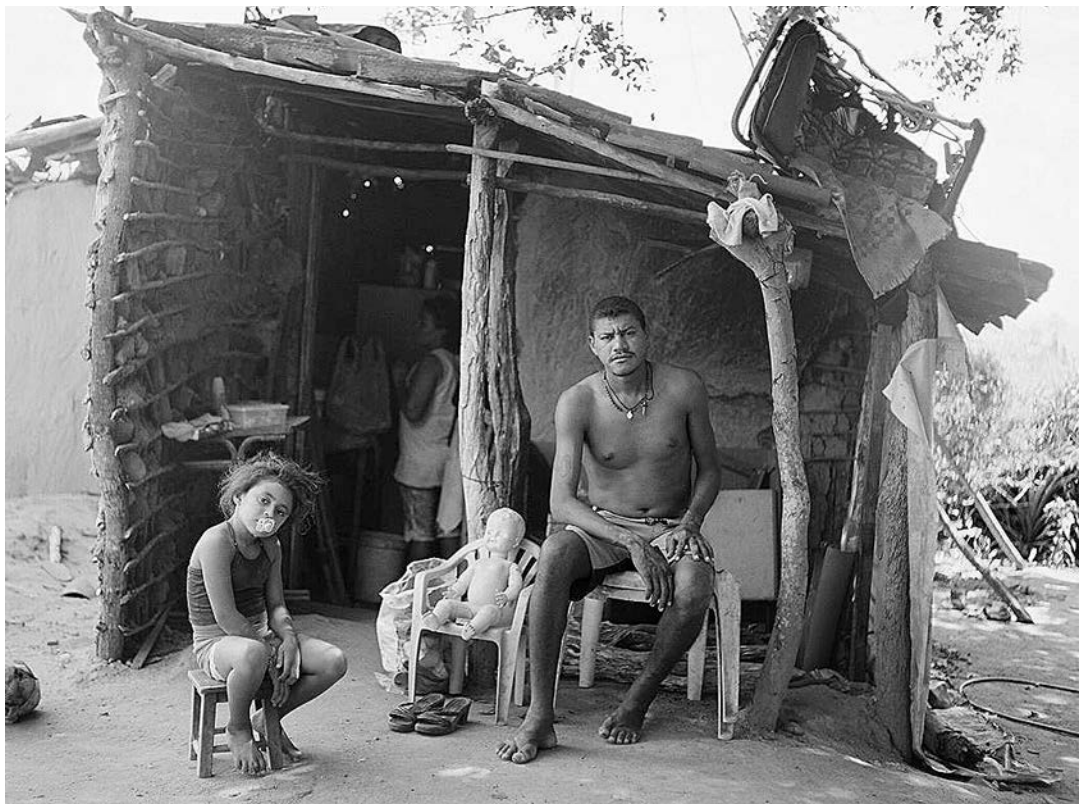

Vivenda en condicions precàries a Acauâ Luis Jaume

Al número 19 de la Directa, es va entrevistar Jair Ferreira i Olivan Dantas, de l'ONG Núcleo de Estudos Brasileiros (NEB). A l'entrevista, s'explicava el treball que desenvolupa l'entitat des de 1996 amb la comunitat *quilombola* d'Acauã, al municipi de Poço Branco, a l'estat brasiler de Rio Grande do Norte. Aquesta feina se centra en el "rescat de la ciutadania", és a dir, la recuperació de la identitat i la presa de consciència per part dels *quilomboles* de la seva situació d'exclusió, com a pas previ en la lluita per l'obtenció efectiva dels seus drets. Aquests drets sovint estan reconeguts en lleis, però mai s'arriben a desenvolupar perquè els fons públics per poder implantar-les es perden en la maquinària burocràtica brasilera, que a la regió nord-est del país està molt vinculada als interessos dels latifundistes des de l'època de la colonització.

La recuperació de la identitat i la presa de consciència de la seva situació d'exclusió és un pas previ per l'obtenció dels seus drets

Violència i desigualtat

A finals de novembre de 2006, dos dels líders del Quilombo d'Acauã, en José Catarino i en José Alessandro da Silva, es van veure sotmesos a amenaces per part de sicaris a sou dels latifundistes i empresaris locals que, durant la dècada dels 50, van ocupar il·legalment les terres ancestrals d'Acauã. També ho va fer el govern de Rio Grande do Norte, que va lliurar i vendre terres *quilomboles* , tal com va demostrar una investigació cadastral. En aquella època, el buit legal al voltant de les realitats *quilomboles* (a grans trets, comunitats descendents dels esclaus que fugien de les plantacions des del segle XVI) convertia els seus habitants en "no-ciutadans", mancats de cap tipus de dret social ni econòmic.

Les amenaces d'agressió que han patit recentment a Acauã, reprodueixen una cultura política que té les seves arrels en el període de l'esclavitud, quan aquells esclaus que es resistien eren exemplarment castigats per intimidar els altres davant l'elit agroexportadora. Actualment, sis *fazendas* ocupen prop de 750 hectàrees de les 914 que pertanyen a Acauã, 160 estan distribuïdes entre òrgans del govern, petits propietaris i agricultors, i només 4 hectàrees estan en mans dels *quilomboles*. Aquesta situació va ser afavorida, en gran part, pel retard de l'Institut per la Colonització i la Reforma Agrària (INCRA) i el Departament d'Antropologia de la Universitat Federal de Rio Grande do Norte (UFRN) a l'hora d'emetre un estudi antropològic que confirmés la seva identitat *quilombola*, tràmit necessari perquè l'INCRA posés en marxa les apropiacions i el posterior atorgament de les terres (malgrat el reconeixement per part de la Fundació Palmares, l'organisme vinculat al ministeri de Cultura que regula la qüestió dels *quilombos* al Brasil).

Als 'quilombos', la terra no és parcel·lada sinó que es treballa i gestiona de forma comunitària i assembleària

L'informe antropològic va ser alliberat de la UFRN a finals de gener, i en aquests moments, el termini perquè els qui ocupen terres del futur Territori Quilombola d'Acauã presentin al·legacions està obert fins a principis d'abril. Així doncs, s'ha aconseguit desencallar tot el procés judicial que ha de donar al Quilombo d'Acauã les terres ancestrals que els seus habitants estan treballant des de fa segles, tot i que la lluita per la terra els pot representar un difícil camí de fam i més misèria. El fet que els "propietaris" actuals de les terres permetin que els *quilomboles* les treballin és una peculiaritat d'Acauã (la meitat de la producció és per l'amo i l'altra meitat per ells). No obstant això, amb l'actual situació, alguns propietaris estan impedint que els habitants d'Acauã puguin plantar la *roça* (la mandioca per produir la farina que comercialitza la comunitat i que representa la seva principal font d'ingressos) i el *roçado* (cultius d'autoconsum com fesols, moniato, mill, fruites, etc.). D'aquesta manera, la comunitat queda estrangulada econòmicament amb la caiguda de la producció de farina, i amenaçada per la fam, justament ara que comença la temporada de pluges.

Nuclis de resistència i llibertat

Malgrat tot, l'exemple d'Acauã és exemplificador del que es cou a les 2.842 comunitats *quilomboles* reconegudes al Brasil fins a finals de 2006, remanents d'una societat esclavista en la qual encara existeixen elements d'exclusió basats en els orígens racials i socials de les persones. De fet, la majoria dels brasilers desconeixen, encara avui dia, l'existència dels *quilombos*. Com diu en Rafael Araújo, coordinador del Centre de Cartografia Aplicada i Informació Geogràfica de la Universitat de Brasília, "el brasiler creu que la formació de *quilombos* va ser un esdeveniment històric puntual i que van deixar d'existir amb la fi de l'esclavitud, però això no és cert".

Existeixen elements comuns entre els *quilombos* de tot Brasil, com la qüestió territorial, les relacions sòcioculturals, la preservació dels vincles amb el passat, o l'enfocament de la sostenibilitat en el desenvolupament de les comunitats. A les comunitats *quilomboles*, a diferència del que passa als assentaments de la Reforma Agrària, la terra no és parcel·lada sinó que es treballa i gestiona de forma comunitària i assembleària. Tot i això, els *quilombos* no són una realitat monolítica. Les seves problemàtiques varien en funció del context geogràfic i social en què es troben. El Quilombo d'Acauã , per exemple, és l'únic que ha vist com una part important de les seves terres quedaven submergides després de la construcció d'un pantà. Al de Sibaúma, limítrof amb les platges de Pipa, on s'està produint un desenvolupament turístic salvatge, les pressions que reben vénen dels grans complexos hotelers –especialment d'inversors portuguesos–, que han fomentat una violència fratricida dins la comunitat que ja ha ocasionat dues morts, i també hi ha altres líders locals amenaçats. Als *quilombos* de Jatobá, Boa Vista dos Negros i Negros do Riacho –també a Rio Grande do Norte– es produeixen situacions semblants. En els casos de Sibaúma i Jatobá, s'estan realitzant els informes antropològics que ja ha obtingut Acauã.

El brasiler creu que la formació de quilombos va ser un esdeveniment històric puntual i que van deixar d'existir amb la fi de l'esclavitud

Actualment, els *quilombos* representen una de les expressions més clares de resistència de les que trobem al Brasil, un país que encara ha de conciliar el seu passat per entendre's a si mateix i construir un futur digne per a tots els seus ciutadans.

IRLANDA // ELS EXTREMS DE LA POLÍTICA OBLIGATS A L'ENTESA PER CONSERVAR L'AUTONOMIA

El nou repte del procés de pau

JR Armadàs
/Barcelona/

El Partit Democràtic de l'Ulster (DUP) i el Sinn Fein han obtingut la majoria dels vots a les eleccions del 7 de març a Irlanda del Nord. Concretament, els unionistes del reverend Ian Paisley han obtingut 36 escons front els 28 dels republicans irlandesos de Gerry Adams, en un Parlament de 108 seients.

El DUP i el Sinn Fein hauran de compartir ministres i elaborar un pla de govern conjunt

Marxa *orangista,* el 12 de Juliol de 2004 al barri d'Ardoein de Belfast Mireia Bordonada

Molt lluny queda l'Acord del Divendres Sant de 1998 amb què, teòricament, es va posar fi al conflicte a Irlanda del Nord. Aquell any els líders dels partits moderats John Hume (Partit Socialdemòcrata Liberal) i David Trimble (Partit Unionista de l'Ulster) van guanyar el Premi Nobel de la Pau per l'enorme esforç que havien fet capitanejant els unionistes i els republicans cap a una entesa amb vocació de futur. Tanmateix, sembla que la població ha oblidat aquells personatges i les opcions radicals són les que han guanyat força a les urnes.

L'agenda de la política és ara més intensa que mai. Abans del proper 26 de març s'ha de formar un govern a Belfast i això implica que, per primera vegada el DUP i el Sinn Fein hauran de compartir ministres i elaborar un pla de govern conjunt. El preu a pagar, si no s'entenen, és la suspensió de l'autonomia a Irlanda del Nord, situació que ningú vol que continuï a l'illa.

Les arrels del conflicte

La dificultat d'aquest pacte només s'entén analitzant d'on prové el conflicte de l'Ulster. Des de l'era celta l'illa d'Irlanda està dividida en les quatre províncies de Leinster, Connaught, Munster i Ulster. Més tard, amb la invasió britànica, es va crear una subdivisió en 32 comtats. Però en acabar la Guerra de la Independència Irlandesa, Michael Collins va pactar amb el govern anglès la divisió de l'illa en dues parts: la República d'Irlanda i Irlanda del Nord, que quedaria sota control britànic. Així, la regió de l'Ulster quedava partida en dos. Sis dels nou comtats van restar ocupats pels anglesos, situació que perdura encara avui.

Els opositors al pacte de Michael Collins, van apoderar-se l'Exèrcit Republicà Irlandès (IRA en les sigles en anglès) i van seguir amb la seva lluita per alliberar Irlanda de qualsevol reducte de la Corona anglesa. El president de la nova República d'Irlanda, Eamon de Valera, va declarar il·legals les activitats de l'IRA el 1936 i des de llavors les seves accions han estat qualificades de terroristes.

Paral·lelament, el Sinn Fein va esdevenir el braç polític de l'organització i representa l'opció republicana extremista en la difícil conjuntura política d'Irlanda del Nord. En l'altre extrem, el DUP i els unionistes proanglesos són la força antagònica per definició ja que defensen el mandat anglès al nord de l'illa i consideren el Sinn Fein una extensió poc dissimulada de l'IRA.

Ara les urnes han obligat els dos extrems al pacte i probablement ben aviat veurem Gerry Adams i Ian Paisley donant-se la mà tot repartint-se el govern del nord de l'illa. Mentrestant, l'única cosa que sembla unir les dues comunitats és la cervesa negra que, en pubs de barris diferents, refresca el paladar de tots els irlandesos del nord.

ESCÒCIA // CAMPANYA ANTIMILITARISTA INTERNACIONAL

365 dies davant de Faslane

Redacció Directa
/Barcelona/

Enmig de la forta crisi política que ha generat la decisió del Govern Blair de renovar l'arsenal nuclear britànic, el moviment antimilitarista anglès i escocès ha iniciat una de les seves campanyes de desobediència civil més ambicioses dels darrers anys.

A la Gran Bretanya hi ha una forta tradició de lluita antinuclear des dels anys 60 i 70, que aglutina amplis sectors socials, inclosos parts de l'església i del Partit Laborista. Així, no és estrany que l'anunciada i polèmica modernització dels Trident, míssils britànics amb caps nuclears, va haver de ser aprovada amb el suport parlamentari de l'oposició i va desencadenar la revolta de 95 diputats del partit de Blair, que en van votar en contra el 14 de març. Aquests ja han anunciat que aquesta només és la primera mostra de la seva oposició.

Campanya de desobediència

Però qui ja fa temps que va començar a mostrar la seva oposició és el moviment antimilitarista i ecologista. Des del passat mes d'octubre s'ha iniciat una campanya de desobediència civil a la base de Faslane, al nord d'Escòcia, un dels principals centres de submarins amb armament nuclear de l'exèrcit britànic. L'objectiu de la campanya és el bloqueig permanent de la base durant un any sencer, per això s'anomena Faslane 365, amb el suport del moviment antimilitarista internacional.

Encara que no s'ha arribat a tant, la veritat és que en els darrers sis mesos s'estan produint entre tres i quatre accions de bloqueig setmanals, amb encadenaments i assegudes que impedeixin l'entrada o sortida de la base i en dificultin el normal funcionament.

El dissabte 17 va ser el torn de la solidaritat vinguda de l'Estat espanyol. Uns quinze membres d'Alternativa Antimilitarista-MOC d'arreu de la península, incloent quatre persones d'Elx i Alacant, es van desplaçar fins a Faslane i un cop davant la porta quatre d'ells s'hi van asseure. Però per evitar ser retirats no es van encadenar, sinó que es van llençar pintura vermella per sobre. Aquest color va ser escollit com a "símbol de la sang innocent abocada en les guerres", segons el comunicat emès.

L'original acció va agafar per sorpresa a la policia britànica, doncs va trencar els paràmetres clàssics de la resistència no violenta. Així, van haver d'esperar uns quaranta minuts fins a l'arribada d'una brigada policial, especialment equipada amb granotes blanques que salvaguardessin els seus uniformes, i que es procedís a la detenció dels activistes. Durant tot aquest temps, la porta nord de la instal·lació militar va romandre tancada. Les quatre persones van ser detingudes fins la nit, quan va ser deixades en llibertat sense càrrecs.

Aquesta campanya durarà fins al proper mes d'octubre, i està comptant amb la participació de milers de persones que s'estan organitzant amb grups locals, polítics o socials per a desplaçar-se fins a Faslane i organitzar les seves pròpies accions. Al marge dels grups de les Illes britàniques, també hi han participat antimilitaristes d'altres estats, com Bèlgica, França, Alemanya, Japó o Austràlia.

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat
illacrua
la revista alternativa dels Països Catalans
www.illacrua.net

disco 100
c/Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

ROM MOJITO CACHAÇA
PINYA COLADA CERVESSES
SUCS REFRESCOS VARIS
A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX
PRODUCTES SOLIDARIS
SIS TRÈVOL
SERVEIS MERCAT SOCIAL
tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

ECOLOGISTES CATALUNYA en acció
Passa a l'acció !
Fes-te'n soci/sòcia
ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Efe difon una notícia falsa que era a internet des del 2001

☞ **Enric Borràs Abelló**

Si sou lectors habituals de premsa digital, és probable que el dia 13 llegíssiu una notícia amb un títol com "Bush és el president dels EUA amb el coeficient intel·lectual més baix dels últims seixanta anys". Va sortir a les versions digitals d'*El País, La Razón, a l'ABC, La Voz de Galícia, Metro*, Euskal Telebista, *20 minutos* i de molts altres diaris. Doncs era mentida. Es basava en un informe del Lovenstein Institute que es pot descarregar des de la *web* d'aquesta institució (Lovenstein.org). Però és un informe fals, fet per experts que no existeixen i un institut que tampoc és real, no surt a cap registre; només existeix a internet. Es tractava doncs, d'un *hoax*, paraula anglesa que defineix els rumors que circulen via internet. Però el millor del cas és que aquest rumor ja s'havia detectat el 2001 i que està molt ben registrat i documentat a pàgines dedicades a recopilar aquesta mena de notícies falses, com Snopes.com o MuseumOfHoaxes.com. De fet, el 2001 hi van caure diaris com el *The Guardian* britànic, l'alemany *Bild* o fins i tot el *Pravda* rus, a més de diverses publicacions dels EUA. Però els mitjans de comunicació catalans, gallecs, bascos, espanyols i alguns de sud-americans van amb un retard de sis anys... i hi han caigut ara. Ningú recordava l'error del 2001? Han fet doblement el ridícul. Segons Efe, l'agència va recollir la notícia arran d'un discurs de Chávez en què el president veneçolà comentava que li havia arribat aquesta dada. A partir d'aquí, els reporters van buscar la web del Lovenstein Institute, es

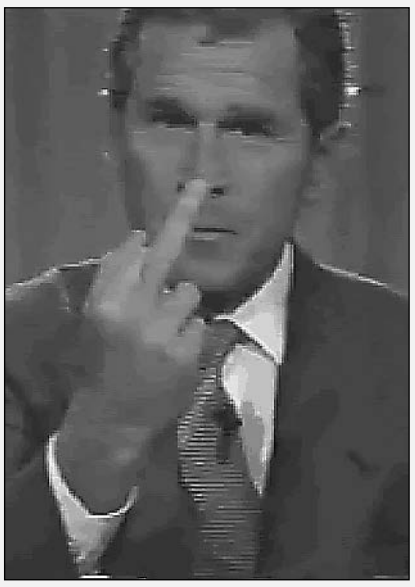

van creure l'informe –sense contrastar-lo ni trucar a l'institut–, van fer la nota de premsa i els diaris digitals la van publicar sense ni mirar-s'ho. I de fet, molts ni van corregir la notícia fins moltes hores més tard. Tot i això, els mitjans digitals s'han excusat dient que la notícia venia d'Efe, i l'agència gairebé ha fet com si sentís ploure, s'ha defensat amb una notícia on explicava què era un *hoax*, la història d'aquest en concret i declaracions d'experts que diuen que són molt difícils de detectar... Però de fet, n'hi hauria hagut prou que algú hagués trucat al Lovenstein Institute o, fins i tot, que s'hagués mirat amb una mica d'atenció els resultats al Google de la cerca "Lovenstein Institute": a partir del tercer resultat, tot són enllaços a avisos del rumor fals i que el suposat institut no existeix.

Nafarroa ez

☞ **Pedrag Txujovic**

Si alguna cosa caracteritza la premsa liberal espanyola és la seva veneració per la Constitució de 1978 (CE). Hom esperaria que, conseqüentment, tractessin amb certa normalitat la possibilitat d'unió de Navarra i Euskadi, tal i com preveu la Disposició Transitòria Quarta. Ja sabem, però, que en la defensa de la llibertat i de la democràcia no hi ha constitució que valgui. Quan la integritat de la Nació està en perill, la premsa és capaç de renunciar als principis de l'estat liberal i esdevenir abanderada dels drets històrics d'un territori. Els mateixos drets històrics anacrònics i reaccionaris quan altres territoris els reclamen. És prou significatiu, en aquest sentit, el nom de "Fuero y Libertad", pres per la coordinadora de la manifestació a Pamplona. Què hauria dit la mateixa premsa d'un lema així per al cas català? I, com poden identificar tan alegrement el fur pel qual lluitaren els carlins –contra la construcció de l'estat liberal espanyol– amb la llibertat? Excepte I. Camacho (*ABC*, 13 de març), qui ho qualifica de "portillo", gairebé ningú no reconeix l'ampara constitucional que té la incorporació de Navarra al règim autonòmic basc. Segons l'editorial d'*ABC* del dia 13: "Batasuna s'ha dedicat [...] (a) proposar una falsa autonomia basconavarresa que seria només un «marc de transició» per a l'exercici de l'autodeterminació. Qualsevol alteració del règim foral navarrès seria un èxit per als terroristes". El mateix Camacho no dubta a carregar tintes amb ressonàncies orientals: "El full de ruta d'ETA passa per la reconquesta de la Jerusalem de l'independentisme, que és Pamplona". El discurs és prou clar: "Zapatero va per Navarra i és obligació dels espanyols de bé ajudar perquè la Comunitat Foral es converteixi en un dic que ens protegeixi a tots de la marea secessionista que ens ve al damunt", recorda I. Villa a Libertad Digital el dia 16. Així, no cal fer cap referèndum (com preveu la CE) per copsar la voluntat dels navarresos, ja que no és una qüestió política, és moral! Almenys, ens hem d'alegrar per l'evolució democràtica de la dreta estatal. Per primer cop a la història d'Espanya, ocupa els carrers per a mostrar el seu enuig deixant l'exèrcit a les casernes. Tot i que, com adverteix C. Semprún a LD el 13 de febrer: "Sempre queda el recurs dels tancs [...] el govern britànic l'utilitzà a Irlanda del Nord sense convertir-se per això en una dictadura". I és que els bons costums no s'han de perdre mai.

Qüestió de llicències

☞ **Joan G. Vallvé**

La Generalitat Valenciana ja fa temps que vol desfer-se de les emissions de TV3 al País Valencià, no és cap novetat. Les emissions de TV3 van ser el resultat d'una iniciativa privada, d'Acció Cultural, amb l'oposició total del govern valencià i sense suport legal. Però van durar disset anys, fins que l'actual president del Principat, José Montilla, que llavors era ministre d'Indústria espanyol, va decidir de donar la freqüència que ocupava TV3 a La Sexta. A canvi, sembla que es va arribar a un acord perquè TV3 emetés via televisió digital terrestre; deixava el canal analògic abans que les altres emissores, però es reservava un espai per al futur. Ara però, el govern espanyol s'ha desentès d'aquesta via de solució i la Generalitat Valenciana reclama judicialment la fi de les emissions de TV3 amb l'argument que són il·legals, no tenen llicència. Molt bé, així doncs, el Partit Popular valencià perseguirà de la mateixa manera la trentena de televisions locals i comarcals, o les dues-centes cinquanta emissores de ràdio que emeten al País Valencià sense tenir llicència? Si ho fa amb alguns canals, no ho hauria de fer amb els altres? De moment a la Generalitat de Catalunya només se li ha acudit una resposta: la reciprocitat, que el Canal 9 pugui emetre al Principat i TV3 al País Valencià. És poc probable que el govern del Partit Popular accepti una proposta així, perquè implicaria compartir elements en un espai comunicatiu que intenta negar. Mentrestant, el govern de Jaume Matas a les Illes Balears pren nota, per si pot seguir l'exemple que marca el seu partit a València. Ara, això sí, també cal recordar a tots aquells qui posen el crit al cel davant la persecució que el govern valencià fa de TV3, que potser haurien d'aplicar la mateixa fórmula a casa seva. Sí, TV3 és un canal gran i amb recursos que pot ser útil per vertebrar l'espai català de comunicació, però hi ha més canals i emissores que també podrien desaparèixer per falta de llicència. Es tracta de mitjans de comunicació petits, amb pocs recursos i d'àmbit local, que tampoc tenen llicència i s'aprofiten de les esquerdes i els espais buits d'un espai radioelèctric sobresaturat. Són les ràdios i els canals de televisió lliures, que corren un gran perill de desaparèixer amb els nous concursos per a repartir el pastís de les freqüències i amb la implantació de la televisió digital terrestre.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

directa estrena web

+ pràctica + útil
busca notícies, participa,
mira edicions anteriors
... i subscriu-te

www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir Directa setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori.
Ens pots enviar les teves dades a: ‹subscripcio@setmanaridirecta.info›,
o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info
O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions

Casal Popular La Fura de Solsona
Dissabte 17 de març a les 20h

Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info

Corresponsalies

-Baix Llobregat ‹baixllobregat@setmanaridirecta.info›
-Barcelona ‹redaccio@setmanaridirecta.info›
-Berguedà ‹bergueda@setmanaridirecta.info›
-El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) ‹elcamp@setmanaridirecta.info›
-Cerdanya ‹cerdanya@setmanaridirecta.info›
-Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) ‹girona@setmanaridirecta.info›
-Maresme ‹maresme@setmanaridirecta.info›
-Menorca ‹menorca@setmanaridirecta.info›
-Osona ‹osona@setmanaridirecta.info›
-Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) ‹terresponent@setmanaridirecta.info›
-Vallès Occidental ‹terrassa@setmanaridirecta.info› i ‹sabadell@setmanaridirecta.info›
-Vallès Oriental ‹granollers@setmanaridirecta.info›

Punts de venda

BALAGUER
Indi Bar Del Pont, 35
BARCELONA
Gracia
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Llibreria Distrivinyes De l'hort, 8
Guinardo
Rocaguinarda Xiprer, 13
Eixample
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
El Maské Comte d'Urgell, 256
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198
Poblenou
Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
Sant Andreu-Sagrera
Patapalo Rubén Dario, 25
Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra
Trèvol Antonio Ricardos, 14
Nou Barris
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
El Tinter La Plana, 10
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274
Llibreria Xoc Passeig Fabra i Puig, 325
Ciutat Vella
AQUENI Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg Dagueria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
1917 Pintor Fortuny, 30
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Quiosc Canuda Rambles
Quiosc Tallers Rambles
Quiosc Canaletes Rambles
Llibreria Medios Valldonzella 7
Sants
Espai Obert Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
Entropiactiva Socors, 7

BELLATERRA UAB
Quiosc de Ciències de la Comunicació
Quiosc de Lletres
CARDEDEU
Quiosc del Centre Cànoves, 4
CASTELLDEFELS
Casal de Joves Plaça Joan XXIII
CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Pssg. dels Arbres, 4
Le Centro Andreu Cerdà, 12
CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22
GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15
GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
La República Rosalía de Castro, 92
Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º
LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9
MANRESA
Cafè l'Havana Plaça Gispert
Els Carlins Sabateria, 3-5
MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45
PIERA
Vie Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31
REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Galatea Llibres Jesús, 5-7
RIBES DEL GARRAF
Can Gabaldà Plaça de la Font, 2
RIPOLLET
Llibreria Caraboc Rambla S. Esteve, 17, local B
SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu de Sant Boi
SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60
TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
TERRASSA
Kasalet Societat, 4
VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

Oposició ciutadana a l'avantprojecte d'allargament dels FGC a Sabadell

Sabadell Cruïlla planteja una alternativa que reduiria els impactes de les obres i deixaria encarat un futur enllaç amb transport ferroviari amb el Vallès oriental

Eudald Griera Llonch
/sabadell@setmanaridirecta.info/

Amb la publicació i obertura del període d'al·legacions de la proposta de la Generalitat pel perllongament dels FGC a Sabadell, s'ha encetat a la ciutat un fort debat entorn quin ha de ser el traçat final. La presentació a bombo i plataret de l'avantprojecte oficial (presència del Conseller a la ciutat, una exposició permanent sobre el projecte, i grans promeses) presentava un metro local amb grans obres d'enginyeria, sobretot en l'elaboració de les noves estacions. Tanmateix, va denotar des del principi una visió, poc sabadellenca, basada gairebé únicament, en les relacions entre

La plataforma Sabadell Cruïlla neix arran de la proposta alternativa presentada per l'associació Territoris

la ciutat i la gran Barcelona, és a dir, despreciant allò que el pacte caducat del Tinell recollia del Quart cinturó ferroviari. Una ciutat reclosa, incapaç d'ampliar les seves relacions més enllà de la ciutat comtal, menystenint la importancia històrica de les relacions comarcals entre capitals, i els grans fluxos de mobilitat est-oest (Terrassa-Sabadell-Granollers). Desestimant implícitament la possibilitat d'un futur perllongament cap a Castellar, ja que

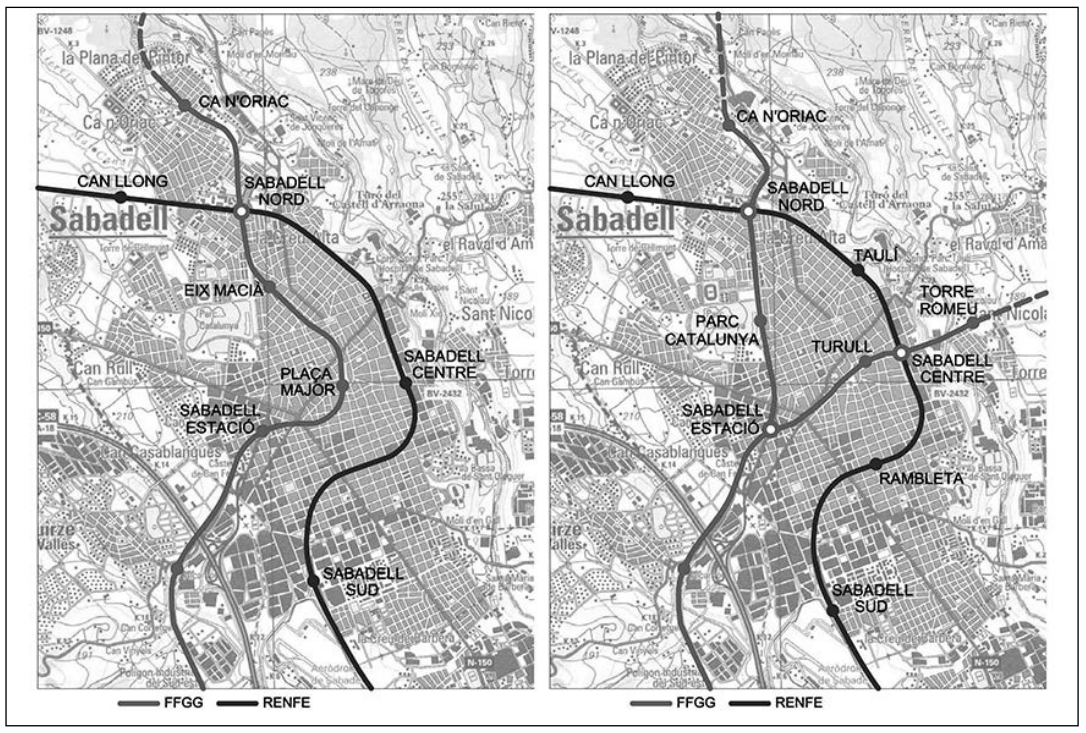

Directa Sabadell

A l'esquerra, l'avantprojecte oficial. A la dreta, l'alternativa de Sabadell Cruïlla

situa el final de línia encarada a la zona protegida de Can Deu.

Proposta Alternativa: Sabadell Cruïlla

És sabut que ja en temps de la República, es plantejà la necessitat d'enllaçar amb transport ferroviari els dos Vallesos a partir de Sabadell, reforçant el seu caràcter de cruïlla de camins. Una idea que gràcies, o més ben dit a causa de la proposta del famós Quart Cinturó va reflotar amb força i ha estat la punta de llança de la campanya contra aquesta obra "faraònica i desproporcionada". Una idea que pren força cada dia, i que un altre cop torna a posar sobre la taula el debat entorn quin model de progrés, de mobilitat i de territorialitat volem.

Sabadell Cruïlla neix doncs com una plataforma ciutadana constituïda per sectors molt diversos de la ciutat de Sabadell, nascuda arran de la proposta alternativa (al·legació) presentada per l'associació Territoris, formada per arquitectes, urbanistes i geògrafs (amb una àmplia trajectòria). Aquesta proposta, amb una visió territorial i un caràcter rigorós, posa sobre la taula l'oportunitat de bifurcar la línia dels FGC al seu pas per Sabadell, amb un ramal nord més lògic i amb perspectives d'arribar a Castellar del Vallès. I un segon ramal cap a l'est, que per una banda integraria dos barris històricament apartats (exclosos) de la ciutat, i per l'altra, encaminaria la possibilitat de fer arribar els Ferrocarrils Catalans (a través de Sabadell) al Vallès Oriental, a ciutats veïnes com Polinyà, Palau, Lliça d'Amunt i de Vall, o fins i tot Granollers.

L'entitat, amb l'objectiu de generar un debat ciutadà, i amb tan sols dos mesos de vida, ja compta amb més de 600 socis i adherits, amb 100 professionals del ram que li donen suport. Ja ha organitzat diversos actes informatius a diferents zones de la ciutat, juntament amb la FAVS i manté una presència gairebé diària a la premsa local.

El quid de la qüestió

La plataforma ha reiterat que la consecució de la bifurcació de la línia de FGC al seu pas per Sabadell, no és tan sols una qüestió de quotes de viatgers (que ho és). Ni tan sols dels efectes negatius sobre el terreny previstos per l'avantprojecte oficial, amb la paralització per etapes de quatre punts neuràlgics de la ciutat. Sinó sobretot, una qüestió de mobilitat i territorialitat, d'oportunitat social (que no es presenta cada dia) enfront de l'oportunitat partidista.

Part de la proposta consisteix en bifurcar la línia dels FGC al seu pas per Sabadell, integrar dos barris i arribar al Vallès Oriental

Sabadell Cruïlla planteja la necessitat de traçar nous nodes i línies de relació entre la segona corona metropolitana, històricament relacionada i amb un pes poblacional molt important. Alhora, manifesta la necessitat de prioritzar aquesta relació amb transport públic ferroviari, enfront les propostes defensades per la Generalitat i les corporacions i entitats empresarials, de resoldre-ho amb el transport motoritzat.

Per contactar:

ww.sabadellcruilla.org
correu@sabadellcruilla.org
C/ la Salut, 135, 08202, Sabadell

Entitats i plataformes unint esforços en defensa del territori

Gemma Garcia
/campanyes@setmanaridirecta.info/

En un context de contínues agressions al territori degut a l'especulació, de manca de planificació per part de l'administració i de permissivitat envers l'incompliment de les normes ambientals, s'organitza per vintena vegada la Trobada d'entitats i plataformes en defensa del territori dels Països Catalans.

Degut a aquesta "situació ambiental i social insostenible", el naixement i la consolidació de plataformes en defensa del territori és una realitat creixent. L'espai de les trobades té com a objectiu la formació i l'intercanvi

"Un dels objectius és la formació i l'intercanvi d'experiències de les diverses organitzacions"

d'experiències de les diverses organitzacions. Alhora, també pretenen ser una eina de divulgació de les alternaives proposades des del món ecologista català a molts problemes ambientals actuals. Enguany, s'han organitzat el 23, 24 i 25 de març a Cerdanyola del Vallès (Vallès Occidental) i estan coordinades per Salvem el Vallès i l'ADENC (Associació per la Defensa i l'Estudi de la Natura). La darrera trobada ecologista va celebrar-se a Tortosa, organitzada per la Plataforma en Defensa de l'Ebre i GEPEC (Grup d'Estudi i Protecció dels Ecosistemes del Camp). A l'hora d'elaborar el programa, les entitats coordinadores han triat temes actuals dins el món ecologista català i temes relacionats amb les polítiques neoliberals, considerant-les l'arrel de la majoria de les problemàtiques.

Debats i tallers

Durant la trobada, els debats giren a l'entorn de sis eixos. Mobilitat: eixos viaris i ferroviaris és un dels temes on es tractaran les principals problemàtiques relacionades amb la mobilitat i es proposaran alternatives al model actual. L'eix Agricultura sostenible és un altre dels debats, i pretén desenvolupar estratègies per a fer un consum més responsable a través d'un taller. A part d'aquest taller de consum responsable, també es durà a terme un taller d'edició de material de difusió, amb l'objectiu d'ensenyar eines bàsiques per a l'edició de material de les entitats i plataformes i recursos legals. Un altre tema de taller gira entorn els recursos legals per tal que tothom pugui exercir els seus drets per a la protecció del medi ambient. Una important innovació d'enguany és la Mostra Jove de treballs d'estudi de ciències naturals i medi ambient, on joves de 16 a 20 anys podran exposar els seus estudis.

Per contactar:

2a Trobada d'entitats i plataformes en defensa del territori dels Països Catalans
www.adenc.cat - correu@adenc.cat

SOS Lloret: protecció de Santa Cristina i més enllà

✑ **Núria Pascual**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

L'associació ciutadana SOS Lloret reivindica que els límits de la zona classificada com a Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN) de Pinya de Rosa de Blanes s'estenguin a tot el territori litoral existent des de la platja de Santa Cristina de Lloret fins als pins de Fenals i la finca de Santa Clotilde. A més, exigeix a la Generalitat un informe tècnic explicant per què l'ampliació només inclou Santa Cristina, oblidant els espais més fràgils i no gestionats i optant per protegir l'únic sector que "ja gaudeix d'una gestió i protecció satisfactòria".

SOS Lloret considera que l'ampliació del PEIN aprovada no és suficient

L'estiu del 2005, SOS Lloret, amb el vistiplau de l'Ajuntament d'aquesta població, va presentar tres al·legacions a la delimitació aprovada provisionalment pel PEIN de Pinya de Rosa, demanant-ne l'ampliació a diversos paratges de Lloret, i que la gestió de la finca de Santa Cristina, molt important pels lloretencs per motius emocionals, històrics i identitaris, continués recaient sobre l'Obreria de Santa Cristina, entitat que fa segles que la gestiona.

Finalment, els límits del PEIN aprovats el juliol passat inclouen la platja de Treumal i la finca de Santa Cristina, però no la resta d'espais que es demanaven. SOS Lloret considera que aquesta ampliació no és una solució suficient. En la resposta que Medi Natural va adreçar a la plataforma, no s'especifiquen, segons el seu portaveu, Sebastian Braden, els motius pels quals la resta d'espais no s'han catalogat d'Interès Natural, però sí que deixa clar que la gestió del paratge de Santa Cristina continuarà estant en mans de l'Obreria.

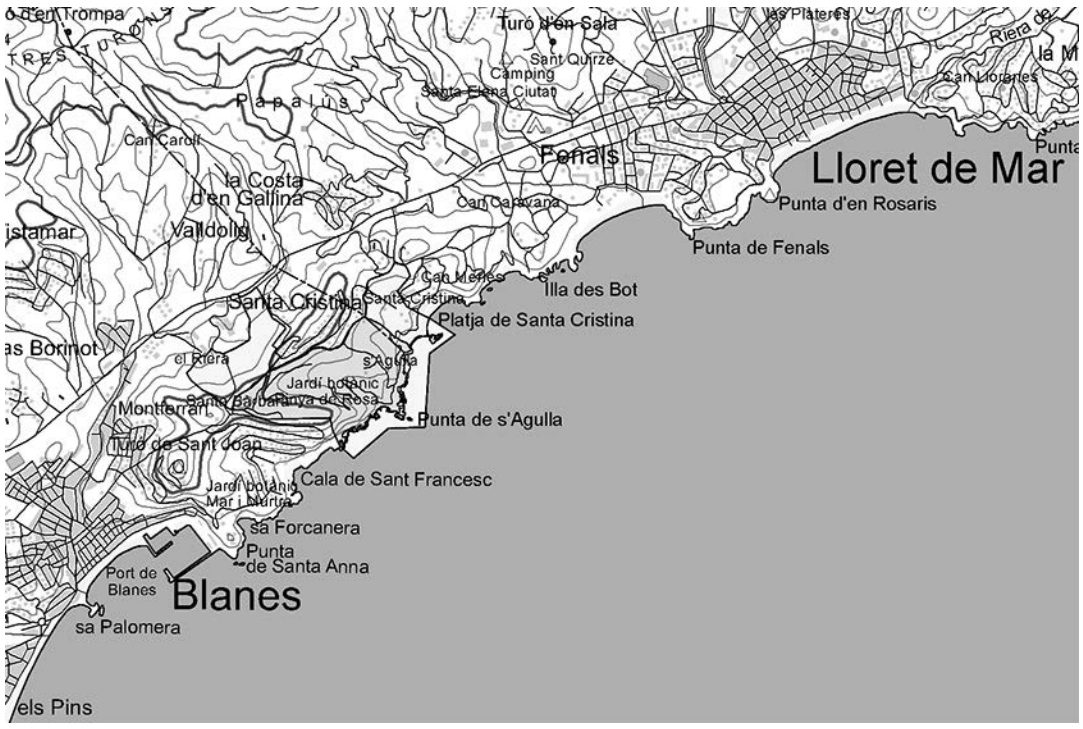

El litoral de la comarca de La Selva amenaçat per l'especulació urbanística i el turisme

Posicionament dels Obrers de Santa Cristina

Paradoxalment, aquesta notícia ha estat molt mal rebuda per part dels Obrers de Santa Cristina, una associació centenària molt arrelada a Lloret, que veuen la inclusió de la finca en el PEIN de Pinya de Rosa com una cessió d'un paratge emblemàtic a mans de Blanes o de Barcelona i temen que la gestió pública de la finca no sigui tan eficient de cara a la seva protecció com ho ha estat fins ara. Per això l'Obreria, amb el suport d'altres entitats de Lloret, ha engegat una campanya de protestes i manifestacions en contra de la catalogació de PEIN d'aquest espai. Representants de l'Obreria i l'alcalde de Lloret, Xavier Crespo, s'entrevistaran, aquesta setmana, amb el conseller de Medi Ambient, Francesc Baltasar, per intentar arribar a un acord sobre la protecció que vol aplicar la Generalitat a l'ermita i els voltants de Santa Cristina.

Tot i que SOS Lloret ha mantingut una actitud prudencial respecte aquest conflicte, ha anunciat que a partir d'ara tindrà una posició més activa, per explicar a la població els avantatges, en termes de recursos de gestió, promoció turística i revalorització del paisatge, que suposarà el PEIN. També volen fer èmfasi en les possibilitats d'un pla de gestió especial on l'Obreria mantingui autonomia i poder de decisió sobre la finca. Precisament degut a aquesta desconeixença, SOS Lloret atribueix les reaccions contràries a la catalogació d'interès natural a sentiments i emocions. Considera a més que la negativa a formar part del PEIN del paratge de Santa Cristina pot comprometre accions a favor de la protecció del territori de Lloret que es pugin emprendre en un futur.

El context d'una lluita

La lluita per la catalogació d'aquests espais com a PEIN és coherent amb l'objectiu de la plataforma ciutadana SOS Lloret de frenar l'excessiu creixement urbanístic, oposant-se al model de creixement quantitatiu dels últims anys. El municipi de Lloret és el segon en nombre d'habitatges construïts els darrers 15 anys, a les comarques gironines, seguit de la veïna Blanes. La proximitat amb Barcelona, la compra de cases per part d'estrangers i les segones residències expliquen que el *boom* immobiliari hagi tingut especial repercussió en aquesta zona. En aquest context, la protecció dels espais verds fora dels nuclis urbans és primordial.

Aquesta lluita és coherent amb l'objectiu de SOS Lloret de frenar l'excessiu creixement urbanístic

Per contactar:

SOS LLORET - www.soslloret.org

Trenquem el silenci a Txetxènia arriba a Sant Quirze del Vallès

✑ **Jordi Panyella**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

El dia 9 aterrava a l'aeroport de Grozni, capital de Txetxènia, el primer vol de passatgers procedent de Moscú en molts anys. El govern i un miler de persones esperaven aquest aterratge. Tot i això, "davant d'aquesta aparent normalitat, no ens hem de deixar enganyar, perquè encara hi ha combat, encara es tortura, i encara es segresta", explica en Sergi Curbí, coordinador de la campanya Txetxènia, trenquem el silenci, que alerta que "la situació a Txetxènia segueix essent desconeguda".

La Lliga dels Drets dels Pobles ha iniciat una campanya itinerant que recorrerà vuit ciutats de Catalunya

Per a corregir aquesta situació, la Lliga dels Drets dels Pobles ha iniciat una campanya itinerant que recorrerà vuit ciutats de Catalunya. Venint de Reus, entre març i abril, la campanya s'instal·larà a Sant Quirze (Vallès Occidental).

El dia 15 es va inaugurar l'exposició de trenta fotografies cedides per fotògrafs que han estat a la zona del conflicte en diferents fases, i que bàsicament reflecteixen la situació de la població civil. L'exposició s'acompanya de cinc plafons informatius.

El dia 21 s'hi realitzarà una conferència a càrrec del professor Francesc Serra, que oferirà una primera visió del conflicte amb un repàs de la situació actual. Aquesta precedirà la projecció del documental *Entrevistes a Txetxènia*, de Ricardo Ortega, una obra inèdita realitzada per la Lliga, amb cintes cedides per la família del corresponsal Ricardo Ortega, on es poden veure entrevistes a diverses persones del carrer de Txetxènia. La Lliga també ha obert un portal web on hi penjaran notícies, història, i una cronologia del conflicte. Alhora, estan recopilant materials per a constituir un centre de documentació referent a Txetxènia.

Per contactar:

Lliga dels Drets dels Pobles
C/ Sant Isidre 140. 08208 Sabadell
Tel: 937 237 102

www.lligadelsdretsdelspobles.org
www.txetxenia.org
txetxenia@lligadelsdretsdelspobles.org

Ficció sobre les realitats pseudoavançades

La companyia Conservas munta un espectacle sobre democràcia i participació arran del video del mòbing immobiliari censurat per La Caixa a YouTube

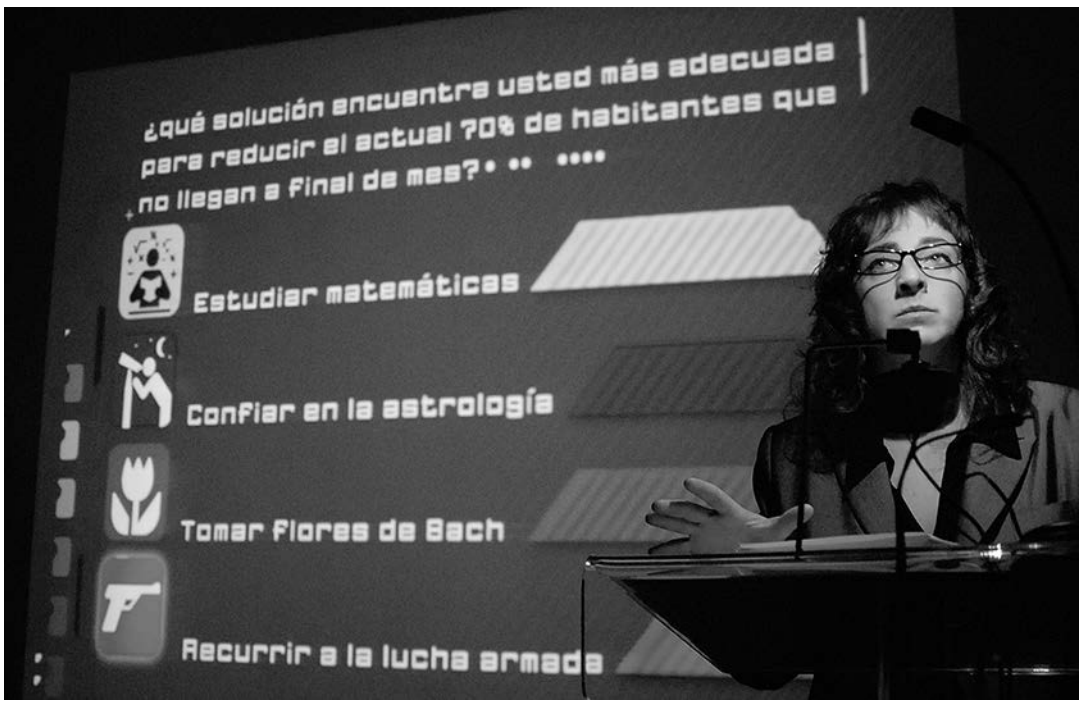

Nitgard

✑ **Santi Eizaguirre**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Els propers, 28, 29 i 30 de març s'estrena, a l'Aula Magna de la Facultat de filosofia de la Universitat de Barcelona *Realidades avanzadas*, l'últim muntatge de la companyia Conservas, que neix amb la intenció de fer reflexionar sobre la democràcia en general, i sobretot, incideix en la qüestió de la propietat.

El certamen, articulat a partir de tres grans eixos, (l'habitatge, l'espai públic, i la propietat immaterial), proposa la transformació del pensament a partir de la reflexió irònica al voltant de la societat contemporània. L'oferta de l'espectacle va acompanyada de l'edició d'un DVD que es vendrà a través del sistema *top manta* i amb la protecció legal del *Copyleft*, per no més de cinc euros, i conté extenses recopilacions dels millors materials sobre els temes que es tracten a l'obra.

Entre el grup d'artistes que preparen la mostra podem trobar-hi artistes gràfics, informàtics especialitzats en el desenvolupament de sistemes telemàtics, advocats, músics o guionistes, entre moltes d'altres persones que han posat al costat del projecte els seus coneixements i perícia. L'objectiu ha estat aconseguir un espai pel coneixement compartit i crític, que configura una posta en escena on la tecnologia és essencial, en tant que objecte de reflexió. També es compta amb el suport d'entitats i assemblees vinculades als temes de debat proposats com són, entre d'altres, el Taller contra la Violència Immobiliària i Urbanística, l'Assemblea pel Dret a la Vivenda de Barcelona o l'Associació de Víctimes del Civisme

'Realidades Avanzadas'

Realidades Avanzadas és també el nom d'un vídeo presentat a l'octubre de 2006, just abans de les eleccions al Parlament de Catalunya, que va aixecar polèmica oferint un exemple flagrant de la mala salut de la llibertat d'expressió. En aquest treball es reflexiona sobre la problemàtica de l'habitatge a Barcelona, acusant tant l'Ajuntament com el poder fàctic que representa La Caixa d'afavorir el manteniment de l'estat de les relacions de poder al voltant del negoci immobiliari.

El que va encendre els ànims de la maquinària censora fou la referència a l'article 47 de la Constitució espanyola, que reconeix el dret a un habitatge digne i exigeix als poders públics que treballin per impedir l'especulació. Una referència feta just després d'una imatge on s'observa una oficina de La Caixa precintada amb una cinta policial, en el moment en què una veu en *off*, talment com si es tractés d'una narració en format de telenotícies, fa referència al fet que s'estàn produint detencions entre els responsables de la violència immobiliària i urbanística.

El vídeo, penjat a YouTube, va ser censurat després que La Caixa requerís a aquest popular portal que en retirés les imatges, amenaçant amb una possible denúncia per injúries.

Amb La Caixa hem topat

En aquest mateix vídeo, la descripció de l'astorament que provoca l'escandalós preu de les hipoteques, l'endeutament vitalici i els desproporcionats protocols per a l'establiment dels contractes d'habitatge va seguida de mostres de la precària qualitat de les vivendes i la demostració de la desprotecció de les víctimes de mòbing. La denúncia dels abusos que es duen a terme per mantenir flotant la bombolla immobiliària, descobreix tant la comercialització de pisos amb aluminosi, com la suggestió, per part de treballadors públics, respecte el fet que el poder immobiliari és intocable. Una idea-trampa desemascarada en espais com l'Oficina contra l'assetjament immobiliari de l'Ajuntament de Barcelona, on suposadament s'hauria d'oferir protecció legal a les víctimes. L'exposició clara i contundent de l'entramat que formen immobiliàries, financeres i administració en el joc de complicitats que infla el preu de l'habitatge va ser també de ben segur l'altre motiu que va estimular la petició censora de La Caixa a aquesta producció.

Realitat i ficció

La reacció però, no s'ha fet esperar. L'espectacle que es presenta ara sota el nom de *Realidades Avanzadas* incideix en la mescla mal entesa, o el mal entès en la mescla, que es produeix entre realitat i ficció quan l'espectalcle s'utilitza al servei de la informació i viceversa. Com descriu Simona Levi, coordinadora de la mostra-espectale, "convertint els espectadors en votants, l'ús de les emocions gràfiques i la informació durant el muntatge de Conservas suggereig una situació futurista (i no tant), on la informació s'utilitza de manera desproporcionada".

El plantejament de l'obra denuncia la reiteració fastuosa que arriba a desenvolupar la sensació que la informació, com qualsevol altre bé preuat, quanta més millor. També el fals empirisme imperant i l'ús de codis propis de l'espectacle s'insereixen en aquesta obra, que es converteix en una reflexió sobre la naturalesa participativa de la propietat i la democracia. En definitiva, es planteja un tema clàssic: com la definició de la realitat esdevé una potent arma discriminatòria, en el context actual, estrictament marcat pel desenvolupament de sistemes telemàtics de participació que esdevenen perversos. Un context on "la transformació del fet de votar en un joc escènic adquireix significació dramàtica", explica Levi.

Nitgard

Enginyeria a base de qüestionari

Com a recurs, l'argument de l'obra s'estructura en quatre qüestionaris que es passen al públic. Amb això es vol denunciar l'enginyeria social mediàtica i els falsos percentatges. La cultura del judici final a cada moment i l'escrutini lleuger, que defineix qui es queda i qui se'n va. La primacia del *prime time* a totes hores que garanteix la impunitat als poderosos. Un estat de la qüestió mediàtica que permet diàriament la ridiculització de persones que es presten voluntàriament a veure reduïda a res la pròpia dignitat i per extensió la dels demés. Uns mitjans on l'enginyeria informàtica es presenta com la més "fidel" servidora de la democràcia al segle XXI, i on la propietat és blindada com la més individualitzada, i es podria dir també que enraderida, de les qualitats immaterials.

Pim-Pam-Pum

Lluís Fernández. President del Club Columbòfil Missatgera de Barcelona

"S'ha volgut criminalitzar al colom missatger"

Club Columbòfil Missatgera de Barcelona
<palomasbcn.com> <info@palomasbcn.com>
C/ Congost 22 (Local) 08024. Barcelona. Tel. 932 135 838

Edu Bayer

✑ **Roger Palà**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Els coloms missatgers han estat protagonistes de moltes llegendes. Actualment, la seva cria i manutenció es porta a terme per a la pràctica de curses i no tenen res a veure amb els animals que podem trobar sobrevolant les places i carrers de les ciutats. Lluís Fernández, president del Club Columbòfil Missatgera de Barcelona, explica com funciona aquesta curiosa pràctica.

Aparentment, els seus coloms semblen similars als que podem trobar volant per la ciutat... Què els diferencia?
El colom missatger és una raça de colom amb pedigrí, sotmès a uns controls veterinaris i a un sistema de vacunació. Els coloms que trobem a la ciutat són el que en diríem coloms salvatges. A Barcelona, concretament, hi van arribar per a l'Exposició Universal de 1929. Aleshores es van deixar anar una munió de coloms salvatges, amb el temps, s'han convertit en una plaga. El colom missatger, en canvi, és un colom que, per instint, torna a casa seva quan l'alliberes. D'aquí vé el seu ús com a missatger.

Aquesta pràctica té molta història...
Sens dubte. Antigament, fins i tot havien tingut una utilitat pública, com a portadors de notícies. Tampoc podem oblidar que, en temps de guerra, aquests coloms s'havien utilitzat molt per a comunicar informació evitant controls i censures. Segur que han salvat més d'una vida, aquests animals. Malauradament, amb el pànic de la grip aviar, es va intentar criminalitzar els coloms missatgers considerant-los possibles portadors del virus. Però s'ha demostrat que això no és així.

Com es porta a terme una cursa de coloms missatgers?
Doncs es porten els coloms en gàbies fins a una determinada distància del seu colomar i se'ls deixa lliures. El colom que arribi abans a casa seva guanya la cursa.

I quines distàncies recorren?
La competició anual comença amb distàncies curtes, d'uns 15 quilòmetres. Aquesta distància es va incrementant fins l'última prova de l'any, en què els coloms són alliberats a Lisboa i recorren 1.000 quilòmetres fins arribar a Barcelona. En bones condicions, un colom fa el trajecte Lisboa-Barcelona en unes dotze hores.

El retorn del 'hardcore' santsenc

Concert nostàlgic d'Innocents, Penguin Village, Yhoung Ones i Muppets a l'Ateneu de Vallcarca

Innocents + Penguin Village + Young Ones + Muppets
24 de març. 22h, Ateneu Popular de Vallcarca. entrada lliure.
Av. Hospital Militar, 49

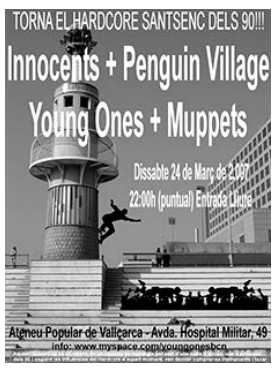

✑ **David Vázquez**
/cultura@setmanaridirecta.info/

A principis dels anys noranta, Sants va esdevenir un dels autèntics centres neuràlgics de l'escena hardcore catalana. Hi havia dues bandes que començaven a tenir un cert ressò dins i fora de la ciutat de Barcelona: Innocents i Penguin Village. L'incipient segell discogràfic barceloní Bcore n'ha esdevingut un bon testimoni amb el pas del temps: avui dia, encara podem escoltar i comprar cançons d'Innocents, Penguin Village o Young Ones a través d'Internet.

Cada un d'aquests grups té una història, un principi i un final, però en realitat tots ells tenen molts elements en comú i beuen de les mateixes fonts: el hardcore americà que, inspirat en bandes com Minor Threat o Bad Religion, començava a quallar a les primeres formacions europees. Era una època diferent. Tot era més difícil, més precari, però també més autèntic. La dificultat, però, no va impedir que els concerts d'Innocents, Peguin Village i posteriorment Young Ones es convertissin en autèntiques festes, campionats de salts i punts de trobada del jovent. Els escenaris més habituals eren dos. Pels seus entranyables records, la petita sala Communique, amb capacitat per a prop de cent persones i testimoni sonor del pas de bandes increïbles –moltes d'elles consagrades amb el temps– i de concerts ja mítics. Innocents i Penguin van iniciar el camí. Els Young Ones primer van ser seguidors i després companys d'escenari. Amb el temps, altres bandes anaven afegint-se a la mateixa llista: HOW, Ràbia Positiva, DJVU... L'altre escenari era el Centre Cívic La Bàscula de Zona Franca que, amb una potent Coordinadora de Rock, va permetre fer de trampolí a moltes bandes del districte de Sants i rodalies (Childhood, Malos Tragos...). Allà, Innocents van arribar a compartir escenari amb els aleshores poc coneguts Green Day. Penguin Village va tocar amb Pennywise a la sala KGB i, anys més tard, Young Ones, entre altres grups, van participar en un Festival de Hardcore a la mateixa Bàscula, amb un cartell encapçalat pels americans Shelter.

Retrobament de clàssics
El proper 24 de març, quatre bandes d'aquella època –Innocents, Penguin Village, Young Ones i Muppets– decideixen reunir-se de nou per fer un xou molt especial. Davant la inexistència d'un espai per fer aquest concert al barri de Sants, els organitzadors ho han traslladat a l'Ateneu Popular de Vallcarca, un espai ocupat amb una programació underground en directe gens menyspreable. Com assenyala el cartell, aquest concert no és un retorn, sinó un exercici de nostàlgia per part d'una colla d'amics que, a principis dels noranta i seguint les influències del hardcore d'aquell moment, decideixen comprar-se instruments i tocar. Paral·lelament, a la resta de la ciutat, grups com Subterranean Kids o 24 Ideas, i altres bandes de l'extrarradi com Plastidecore o Budellam, van convertir Barcelona en la punta de llança i el principal focus d'atenció de la música hardcore a l'Estat espanyol.

La wikipèdia llibertària

Es renova Ateneo Virtual, una eina per la difusió del pensament anarquista

Ateneu Virtual
WWW.ATENEOVIRTUAL.INDO
WWW.ALASBARRICADAS.ORG

✑ **Antònia Andreu**
/cultura@setmanaridirecta.info/

La web <alasbarricadas.org>, portal d'informació llibertària que ja porta un bon grapat d'anys difonent informació dissident a la xarxa, estrena un nou Ateneu Virtual. Es tracta de la reconstrucció d'un projecte que ja funcionava des de feia temps, i que s'ha convertit en un espai de gran interès per a qui volgui aprofundir en matèria d'anarquisme i moviment llibertari. Els seus impulsors el defineixen com "una eina que ha estat construïda de forma col·lectiva".

Després de treballar-hi durant prou temps, l'Ateneu presenta diversos canvis importants. La diferència principal és la substitució del programa que gestionava la pàgina, Xoops, pel mateix que utilitza la Wikipedia, MediaWiki. Un *software* lliure en el que treballen cooperativament milers de persones en tot el món, i que facilita la participació i millora el sistema de publicació oberta. Una remodelació de fons que també ha servit per canviar completament l'estructura del lloc web i revisar els continguts.

La decisió d'impulsar de nou aquesta eina és deguda al convenciment dels seus dinamitzadors que "segueix sent un dels apartats més importants" de la web <www.alasbarricadas.org> i és "una eina formativa que recull la teoria, la història i les idees principals de l'anarquisme, per al seu estudi, aprofundiment i lliure difusió".

Tot i que ja existeix a Internet una wikipèdia anarquista (<www.anarchopedia.org>, que recull les wikipèdies llibertàries en anglès, francès, alemany, castellà i fins i tot esperanto), el projecte de l'Ateneu Virutal inclou continguts que no tenen la mateixa vocació enciclopèdica, "per la qual cosa ens sembla més enriquidors complementar-los, tot i que participem i ens sentim part d'aquests projectes".

A l'Ateneu hi ha accés a una gran quantitat de material per aprofundir sobre història, economia i teoria de l'anarquisme, així com informació sobre les grans figures del moviment llibertari, a través d'algunes de les seves obres i altres escrits. Són articles que sovint beuen d'escoles divergents i tenen un cos doctrinal obert, com ha de ser en textos de matriu anarquista. Una web de divulgació cultural i sense afany de lucre, que ja compta amb més de 700 articles.

Publicitat

Cap pas enrere

El sol y la rabia. Biografía de Reincidentes
Kike Turrón i Kike Babas
Virus Editorial, 2007
Amb pròlegs d'El Cabrero, Fermín Muguruza i Fito Cabrales
Col·laboracions d'Hebe de Bonafini, Juan Manuel Sánchez Gordillo i Eva Forest, entre d'altres

✑ **Roger Palà**
/cultura@setmanaridirecta.info/

El desembre de 2006, es complia el vintè aniversari a la carretera d'una de les bandes més emblemàtiques del rock combatiu de l'Estat espanyol: Reincidentes. El grup de Sevilla, que va començar essent "la banda andalusa del rock radical basc", ha editat catorze discos –el darrer, *Dementes* (Locomotive, 2006)– i encara avui continua amb una mitjana de setanta concerts anuals. Una llarga trajectòria que ara té la seva versió biogràfica a *El sol y la rabia*, primera incursió de l'editorial barcelonina Virus en el terreny musical.

Els autors de la cosa, Kike Turrón i Kike Babas, són una parella de veterans madrilenys que van començar a participar de la moguda fanzinera durant els anys vuitanta i actualment escriuen de manera regular a les revistes Zona de Obras i Rolling Stone. Són autors de les biografies de Boikot, Enemigos, A palo Seko, Siniestro Total i Rosendo. Reincidentes, doncs, era un esglaó lògic en aquesta cadena moguda pel rock d'alt voltatge i contingut polític.

El llibre repassa els alts i baixos dels autors d'himnes populars com "Andalucía entera" o "Ni un paso atrás", sense obviar aspectes polèmics com el pas d'una discogràfica independent basca a la multinacional BMG; les relacions –en alguns moments espinoses– amb altres grups germans com La Polla Records o Extremoduro; les contradiccions entre el model assembleari del grup i la indústria de l'espectacle, i els constants excessos amb drogues i alcohol durant els anys vuitanta. El mateix Fito Cabrales, al pròleg, admet que recorda "poca cosa" d'aquells temps en què Reincidentes i Platero y Tu compartien escenaris arreu de la geografia estatal. Una època en què això del rock urbà –o la seva derivació en format 'flamenquito-estopero'– no omplia les portades de les revistes de moda.

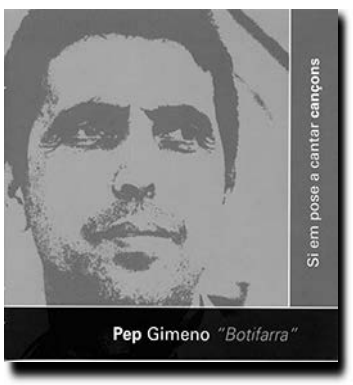

Pep Gimeno 'Botifarra'

Si em pose a cantar cançons (Cambra Records)
Cant d'estil

Són només 36 minuts, en què el cantaor de Xàtiva Pep Gimeno 'Botifarra' deixa constància del seu saber fer tot cantant jotes, malaguenyes, granadines, romanços, nadales i cançons de batre, totes recollides de vells informants de terres valencianes. Té una veu excepcional i ho demostra en un disc que aquest 2007 haurem de comptar entre les propostes més rellevants de la música folk dels Països Catalans. I ho fa en companyia de les cordes de Néstor Mont i Tòbal Rentero, i de la veu de Lola Tortosa. Tindrem ocasió de sentir en 'Botifarra' i de la recuperació del cant d'estil valencià, perquè de cop i volta el cantaor ha esdevingut d'allò més sol·licitat a l'hora de col·laborar amb les bandes emergents del País Valencià, com VerdCel. Fins i tot canta en el nou disc d'Obrint Pas... ROGER PALÀ

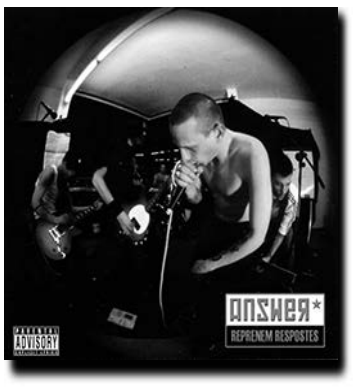

Answer

Reprenem respostes (MZN/Bullanga)
Hardcore metal

Orgull d'extrarradi i discurs sense pèls a la llengua. Un arsenal escènic d'alta tensió demostren els Answer en aquest tercer disc. El grup del barri de Vallbona reparteix les quinze cançons del seu nou treball en tres parts: cervell, cor i sang. Però la ràbia i l'odi contra el sistema capitalista és el denominador comú de tots els temes, enregistrats per Enric Carbonell i el bateria del grup, Xavi 'Cholbi' (exInadaptats). Trobem uns Answer més madurs que en els seus primers temps, amb unes lletres que són tot un tractat ideològic fet cançó, carregat de duresa i justícia revolucionària. No es desvien del seu camí traçat a cops de hardcore i rock metàl·lic, que té com a referents el mateix camí de Fugazi, Tool o Rage Against the Machine. També evolucionen cap al rap a "1vs1", amb col·laboració de Pau Llonch (At Versaris) i Àlex (Inadaptats), que acompanyen el cantant Josep Rodríguez 'Juse'. Els temes es poden descarregar a la web de Bullanga, ‹www.bullanga.net› R.P.

DVD

Rosario Tijeras

(Manga Films, 2005)
Director: Emilio Maillé
Guionista: Marcelo Figueras, sobre la novel·la de Jorge Franco Ramos
Intèrprets: Flora Martínez, Unax Ugalde, Manolo Cardona, Alejandra Borrero
Durada: 126 minuts
Idiomes: VO (espanyol), VOSE

Una cosa és viure al límit com un joc, i una altra viure al límit de debó, com aprenen dos joves pijos de la Colòmbia urbana dels anys 80, aficionats a les drogues i a les discoteques amb parròquia narco, de la que sempre es mantenen a una distancia prudencial. Tot canvia quan coneixen una voluptuosa jove assassina a sou de qui tots dos s'enamoraran.

Rebuda de manera polaritzada per la crítica, *Rosario Tijeras* sembla un poc intens descens als inferns de la violència criminal institucionalitzada i el consum compulsiu d'estupefaents, esquitxat de superstició religiosa, amb un triangle amorós com a centre del conjunt. Perjudicada per una estructura en *flash-back* que, de previsible com és la trama, no fa més que trencar la continuïtat, resulta força freda i avorrida. En una altra línia, molt més fantasiosa, fa més servei la *Perdita Durango* d'Álex de la Iglesia.
IGNASI FRANCH

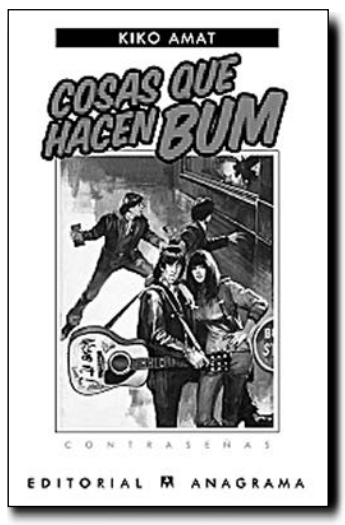

Cosas que hacen bum

Kiko Amat
Anagrama, 2007
300 pàgines

Pànic Orfila és un postadolescent satanista i onanista compulsiu que, després d'una estranya infantesa a cura d'una tieta àvia anarquista, viatja a Barcelona per iniciar estudis universitaris. Entre autosatisfaccions i vinils, Pànic coneixerà un petit grup revolucionari, una mena de societat secreta que el reclama per... alguna tasca. Amb *Cosas que hacen bum* l'articulista Kiko Amat ratifica el seu talent com a novel·lista amb una història de maduració personal (o fugida d'aquesta) expresada amb un estil creatiu i vibrant, farcit de música, filosofia i les marques i referències emocionals d'una generació de Colajet i Nocilla. Més enllà de la brillantor de l'estil, Amat sap construir un personatge desorientat que, tot i les seves activitats políticosubversives, sembla llastat més aviat pel malestar existencial, i la vulnerabilitat i les mancances afectives.
IGNASI FRANCH

RECOMANEM

“KORRIKA 2007” a BARCELONA
Dissabte 24, Barcelona.
La Korrika és la cursa solidària que, en suport de la llengua basca, recorre Euskal Herria durant 10 dies del mes de març per fomentar-ne l’ús i la seva plena normalització.
Com cada edició bianual, la Korrika també arriba a Barcelona amb un seguit d’actes i activitats organitzades des de l’Euskal Etxea. Xerrades, concursos, concerts... un gran dia festiu.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE ‘CONTRARREVOLUCIÓ, ELS FETS DE MAIG DE 1937’, DE FERRAN AISA

A la llibreria Alibri (Antiga Herder), carrer Balmes, 26. Presentació del llibre amb la presència de l’autor i del catedràtic d’història de la UB, Bernat Muniesa

La cita és dimarts 27 a les 19.30 h.

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIVENDRES 23

Xerrada: “Contrainformació a la xarxa”
CSO La Bancarrota. Rubió i Ors, 103. Barcelona. 20 h.
Amb la participació de La Haine (Bcn), Indymedia (Bcn), Moviments, Liberinfo i Sindominio.

Divendres Agroecològics a l’Infoespai
Infoespai. Plaça del Sol. Gràcia. 19.30 h.
Temes: Esporus; recuperació de llavors autòctones. (Assemblea Pagesa de la Noguera), (Agrobotiga de Barcelona), (Cooperativa de Consum Crític: Cydonia s.c.c.l.).

Xerrada-Col·loqui: “L’activisme de les dones palestines”
La Vaqueria (local del SCI-Catalunya). Carrer del Carme, 95. Barcelona. 19.30 h.
Dins el cicle “Acompanyament polític com a estratègia de Cooperació al Desenvolupament”, organitzat per la SCI-Catalunya, s’abordarà aquest tema amb la intervenció del Grup Palestina del Servei Civil Internacional de Catalunya. A més, es farà la presentació de l’exposició “Flaixos de Palestina”, recull de fotografies del projecte “Un pont de diàleg”.

Presentació del llibre *Cròniques del 6*, de David Fernández
KOP Alta Tensió. El Prat de Llobregat. 20 h.

Xerrada “Cinema, màgia i compromís social: noves perspectives del cinema etnogràfic”, a càrrec de Roger Canals
Ateneu Popular de l’Eixample. Passatge Conradí, 3. Barcelona. 20 h.
Per altra banda es projectarà el documental *Els bastidors de Sorte*.

DISSABTE 24

Concert: *Lendakaris Muertos*
Sala KGB. Ca l’Alegre de Dalt, 6. Preu: 8 euros (anticipada), 10 euros (taquilla).
La banda euskaldun presenta el seu nou treball *Se habla español*.

Jornada per Cuba
Sala Màrius Torres. Arbeca. 17 h.
Organitza: Ateneu Popular Garriguenc
Xerrada amb membres de la Brigada Cuba Venceremos i la Plataforma Lleidatana contra el bloqueig i la Llei Helms-Burton. Paral·lelament s’exhibiran els “Cartells des de Ponent per Cuba”, elaborats per la mateixa plataforma contra el bloqueig.

DIUMENGE 25

Pícnic-Jazz Vallparadís
Parc de Vallparadís. Terrassa.
Des de les 11.00h i al llarg de tot el dia se celebra la darrera jornada del Festival de Jazz de Terrassa. Alguns dels grups que hi actuaran són La Locomotora Negra amb Big Mama, Quintet de Cinc o Radio Malanga. L’accés és gratüit.

DILLUNS 26

Xerrada: “La lluita contra el neocolonialisme a l’Amèrica Llatina: realitat o ficció?”
Aula J.M. Valverde. Facultat de Biblioteconomia de la UB.
Melcior de Palau, 140. Barcelona.
Organitza: Grup Politeia de la Lliga dels Drets dels Pobles i Ajuntament de Sabadell.

DIJOUS 29

Lliurament del Primer Premi Literari Pablo Díez.
Local de la FAVB. Obradors, 6. Barcelona. 19 h.
En record de Pablo Díez Cuesta, conductor d’autobús de TMB que es va suïcidar després ser acomiadat per l’empresa –sent acusat sense proves de quedar-se amb l’import d’un bitllet–, s’organitza aquest premi literari amb el seu nom, que s’entregarà cada any coincidint amb la data de la seva mort.

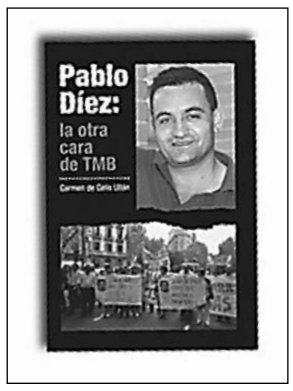

Cine-Fòrum: “El nostre deute ecològic agreuja el canvi climàtic i desequilibra el món”
Biblioteca Tecla Sala. Avinguda Josep Tarradellas, 44.
Hospitalet de Llobregat. 19 h.
Organitzen: Observatori del deute en la globalització i Ajuntament d’Hospitalet de Llobregat, àrea de medi ambient i sostenibilitat.

SORTIM DE CASA

MANIFESTACIÓ PEL DRET A LA VIVENDA amb el lema: “Comprar pis a aquest preu? Pues va a ser que no...”
Dissabte 24. A les 17 h.
Plaça de Catalunya. Barcelona
Organitza: V de Vivienda

GIMKANA PER LA LLIBERTAT DE LA NÚRIA PÓRTULAS
Dissabte 24. A l’espai de la copa de Girona. De 16 a 18 h.
MANIFESTACIÓ
Des de davant la subdelegació del govern espanyol. 19 h.
Girona.

NO OBLIDEU...

MOSTRA DE CIRC I TALLER OBERT AMB “LA MAKABRA”
CASAL POPULAR PANXAMPLA
C/ FRANCESC GIL DE FREDERICH, TORTOSA
DISSABTE 24, DES DE LES 11 DEL MATÍ I DURANT TOT EL DIA ES DESENVOLUPARAN ELS TALLERS I LA MOSTRA DE CIRC AMB MEMBRES DEL COL·LECTIU D’ARTISTES DE LA MAKABRA. A LES 19 H, XERRADA I PROJECCIÓ D’UN DOCUMENTAL DEL DESALLOTJAMENT DE LA MAKABRA DE CAN RICART

La indirecta

L'ENTREVISTA // NEUS CATALÀ, OPTIMISTA RESISTENT AL FEIXISME

"Si jo no hagués rigut, no estaria aquí"

Andrea Masllorenç
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Frida Luz

Neus Català, coneguda supervivent dels camps d'extermini nazis –amb noranta-un anys plens d'esperança–, continua lluitant per la recuperació de la memòria històrica de les dones que, com ella, van lluitar contra el feixisme. Recentment guardonada amb la Creu de Sant Jordi 2005 i premiada com a Catalana de l'any 2006, està convençuda que, si tornés a néixer, tornaria a fer el mateix. Per conèixer millor la seva trajectòria, cal llegir *De la Resistencia y la deportación. 50 testimonios de mujeres españolas*, escrit per ella, o *Neus Català, memòria i lluita*, escrit per Elisenda Belenguer.

Quin sentit té el premi de Catalana de l'any?

Per mi és un reconeixement del treball i la lluita de les dones. Quan es fa una cosa a una dona, val per totes. Em vaig alegrar, però hi ha moltes dones que s'ho mereixen. La gent jove ha d'entendre que si tenim llibertat és pels milers de persones com jo que vam defensar la República, vam exiliar-nos i vam anar a camps de la mort. Aquest espai de llibertat guanyat és molt feble i s'ha de lluitar per conservar-lo, perquè encara estem reconstruint la nostra societat.

"Si som fatalistes, els patrons faran el que voldran"

Potser ens repeteixen massa que vivim en democràcia?

No hi ha democràcia completa, ara estem en perill que guanyi la dreta. No podem comparar el que ha estat abans amb avui dia: és un salt molt gran. Tot i els anys de terror, ara vivim en democràcia i llibertat, podem dir el que volem. Però patim una crisi mundial, tanquen fàbriques, la manca d'habitatge és una injustícia i un robatori horrible... i el poble s'ha de continuar mobilitzant. Si ens aturem, reculem. Si haguéssiu viscut el franquisme... Això d'ara ho trobo maco, però no és el que jo voldria, ha d'avançar encara més perquè tinc por que s'estanqui.

Però no tenim vareta màgica, com ho contrarestem?

No és màgic, és que és una cosa humana i social. S'ha de sortir de casa, fer conferències, representacions teatrals, coses col·lectives, reunions sindicals, d'esbarjo... El riure és part de la nostra vida. Si jo no hagués rigut, no estaria aquí. Al camp de concentració vaig riure molt i sobrevivia, era com una protesta i, així, reien les altres i no pensaves que tenies fred. Si hi ha manifestacions, s'han de recolzar. Ens hem de preparar per les lluites. Si som fatalistes, els patrons faran el que voldran, però si ens resistim s'ho hauran de pensar d'una altra manera. La gent s'ha de conèixer i no tancar-se a casa amb aquesta caixa tonta que adorm la gent. Ens diuen la veritat del que passa? No, no creieu el que diu la televisió. Qui només mira això i s'ho creu, ja està perdut, l'han enxampat.

I si ara tinguessis vint anys?

Als vint anys, ja estava organitzada. Avui, buscaria organitzar la joventut i buscar una altra literatura, llegir altres revistes, altres periòdics. Amb disset o vint anys ja ens organitzàvem, vèiem el perill de perdre una República on es van fer coses fantàstiques que hi ha ara: les dones vam poder votar, el divorci, l'avortament medicalitzat... No era el millor, però ja hi havia drets. Tenim una mica més, però no del tot. Però, fins que les dones no siguem lliures, no ho seran pas els homes. Hi ha moltes dones que s'impliquen, però ara estan adormides. Nosaltres anàvem deu mil dones al Govern Militar a cridar: "Volem la terra verda, militars a la merda!". Anàvem contra el bisbat que estava contra la píndola i cridàvem: "Quién tenga hijos no deseados que los críe el obispado" o "Si el Papa estuviera preñado, el aborto sería sagrado". I també en el moviment per la pau...

I què en penses de les dones que estan al poder?

Les banqueres són banqueres, són dones però ja s'arreglaran. Les dones que s'han d'organitzar són les treballadores, les pageses, les intel·lectuals... Han de comprendre el seu paper i unir-se per defensar el barri o el poble. La democràcia no va sortir perquè sí, la gent s'havia preparat, organitzat, també en la clandestinitat. Després semblava que ja haguéssim guanyat i no s'hagués de fer res més. La llibertat no es conquereix en un dia, s'ha de defensar dia a dia.

"El comunisme trigarà molt, però vindrà"

Potser s'ha perdut l'esperança en l'esquerra i en els sindicats que cobren per facilitar tancaments de fàbriques?

Però la gent no recolza les organitzacions d'esquerra. El cas dels sindicats no deu ser general. Agafa un cas, dos, tres, deu i se'ls fa fora, a punta de peu. Perquè els que els escolten els segueixen, la gent passa la patata calenta. Als que escollim com a representants, se'ls ha d'ajudar i controlar. Quan anem a les eleccions, s'ha de saber qui es vota i controlar si fa allò a què s'ha compromès. L'esquerra no fa tot el que podria o hauria de fer. Quan no fem política, deixem fer a la dreta. S'ha d'anar a votar i potser fer-ho en blanc, però el govern tot sol no ho farà, hem d'ajudar i ser tothom.

I la dreta?

Els capitalistes i els feixistes volen que tornem enrere, són gent molt dolenta; encara que hi ha qui és de dreta perquè és tonta i no sap que això va contra els seus interessos. La dreta recolza els explotadors. Deslocalitzen per explotar una altra gent que cobra menys i això no és just. Hem de mirar com podem girar la truita.

Encara creus en la possibilitat d'una societat comunista?

Primer, hem de passar el socialisme. Avui dia, encara que tinguem un govern socialista, estem dins una societat burgesa. A l'etapa socialista, adquiriràs en funció del que aportaràs a la societat i aprendràs a valorar les necessitats de tota la societat. S'arribarà al comunisme quan la societat tingui un nivell de consciència que permeti que tothom pugui satisfer les seves necessitats sense explotar ningú altre i sense esperit d'acumulació. El comunisme trigarà molt, però vindrà.

S'ha de ser optimista?

S'ha de ser optimista i treballar, no podem estar 'Ai, pobrets de nosaltres'. Som gent que pot fer alguna cosa, hem de conèixer qui ens pot ajudar o convèncer aquella gent que ho faria però no ho entén. Som pocs pel moment que passa el món sencer. Però encara tinc esperança, als noranta-un anys.

Adéu Déus

Matthew Tree
/opinio@setmanaridirecta.info/

L'altre dia, els de Canal 33 van emetre un documental de la BBC sobre les desenes d'organitzacions armades d'arreu del món que han rebut suport econòmic o logístic del nucli que hi ha a l'entorn de l'empresari saudita Ossama bin Laden i els seus suplents.

Doncs bé, al llarg d'aquest programa, en cap moment es va explicar que la motivació principal de tots –tots!– els integrants d'aquests grups és la religió i res més que la religió. No odien Bush-i-Blair i els occidentals en general perquè són capitalistes i imperialistes: els odien perquè són percebuts com a enemics de la seva religió (els grups armats) i, per tant, són els principals obstacles per l'establiment universal de la llei religiosa, que aquests grups armats creuen que és la més adequada per a la humanitat.

Per què ens costa tant admetre que el quid de la qüestió no és res més que la religió?

Per què ens costa tant admetre que el quid de la qüestió no és res més que la religió? Si aquests grups armats fossin cristians, oi que ja hauríem dit que no hi ha res més absurd que assassinar en nom d'unes faules antiquades, incoherents i indemostrables? Per què no fem el mateix amb els grups d'inspiració musulmana, doncs? Per què, al contrari, els mitjans dits d'esquerres sempre insinuen que, d'alguna manera, el que fan és comprensible? Perquè no són occidentals? Perquè són (casualment) antiamericans? Pot ser que els ateus europeus siguin tan rucs?

PUBLICITAT